

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

25. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

21. ČERVNA 2009

Z obsahu:

Mnich Rabanus Maurus

Katecheze Benedikta XVI.

při generální audienci

3. června 2009

- strana 2 -

Setkání s Bohem

ve vězení

Torsten Hartung:

Ze života v temnotách

do života ve světle

- strana 4 -

Charles Darwin

a křesťanská víra

Reinhard Junker

- strana 6 -

Zasvěcení Ruska

Neposkvrněnému

Srdci Panny Marie

7. července 1952

U příležitosti svátku

Neposkvrněného Srdce

Panny Marie

přinášíme podstatnou část

z málo známého

Apoštolského listu

Pia XII.

Sacro vergente anno

- strana 7 -

Cum amore ac timore (3)

Historicko-liturgické

poznámky

k svatému přijímání

- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Úmysly při slavení

Eucharistie

- strana 10 -

Tintoretto (1518-1594): Narození sv. Jana Křtitele

Dnes bych chtěl hovořit o skutečně mimořádné osobnosti latinského Západu: o mnichu Rabanu Maurovi. Spolu s muži, jako byl Izidor ze Sevilly, Beda Ctihodný, Ambrož Autpert, o kterých jsem mluvil v předchozích katechezích, dokázal během staletí tzv. vrcholného středověku udržovat kontakt s velkou kulturou starověkých mudrců a křesťanských Otců. Je často připomínán jako „praepceptor Germaniae“ a vyznačuje se mimořádnou plodností. Absolutně výjimečnou pracovní kapacitou přispěl snad nejvíce ze všech k tomu, aby udržoval živou onu teologickou, exegetickou a duchovní kulturu, na kterou navázala další staletí. Odvolávají se na něho velké osobnosti ze světa mnichů, jako byl Petr

Mnich Rabanus Maurus

Damiani, Petr Ctihodný a Bernard z Clairveaux, podobně jako četní klerici světského kléru, kteří ve XII. a XIII. století přispěli k rozkvětu nejkrásnějšího a nejplodnějšího lidského myšlení.

Narodil se v Mohuči v roce 780 a docela mladičká vstoupil do kláštera: tam mu dali jméno Maurus právě pro podobnost s mladým Maurem, kterého v II. knize Dialogů svatého Řehoře Velikého svěří samotní rodiče, vznešení Římané, ještě jako dítě svatému Benediktu z Nursie. Toto překotné zapojení Rabana do benediktinského mnišského světa jako „puer oblatu“ a plody, které zde vytěžil pro vlastní lidský, kulturní a duchovní růst, by samy otevřely krajně zajíma-

vý průhled nejen k mnišskému životu a k Církvi, ale pro celou společnost tehdejší doby, které se obvykle říká „karolinská“. Rabanus Maurus o nich a vlastně o sobě píše: „Jsou zde někteří, kteří měli to štěstí, že byli uváděni do znalosti Písma již od útlého dětství («a cunabulis suis»), a tak byli syceni pokrmem, který jim nabídl Církev, takže je bylo možno po přiměřené přípravě vynést k nejvyšším posvátným úřadům“ (PL 107, sl. 419 BC).

Všestranný muž Boží

Mimořádná kultura, jakou se Rabanus Maurus vyznačoval, přivolała záhy pozornost velkých mužů jeho doby. Stal se rádcem knížat. Pracoval pro

záruku jednoty císařství a na širší kulturní úrovni neodmítal poskytnout těm, kteří se ho dotazovali, rozvážnou odpověď, kterou čerpal přednostně z Bible a z textů svatých Otců. Byl nejdříve zvolen opatem slavného kláštera ve Fuldě a pak arcibiskupem rodného města Mohuče, ale dále pokračoval ve svých studiích a příkladem svého života ukazoval, že je možné být současně k dispozici druhým, aniž by sám sebe ochudil o bohatý čas k úvahám, studiu a rozjímání. Tak byl Rabanus Maurus exegetou, filozofem, básníkem, pastýřem a mužem Božím. Diecéze Fulda, Mohuč, Limburg a Vratislav ho uctívají jako svatého nebo blahoslaveného. Jeho díla vyplňují šest svazků Migneho Latinské patrologie. Jemu s největší pravděpodobností vděčíme za jeden z nejkrásnějších hymnů známých v latinské církvi – „Veni Creator Spiritus“, který je mimořádnou syntézou křesťanské pneumatologie. První teologický počín Rabanův je ve skutečnosti vyjádřen ve formě poezie a má za námět tajemství svatého Kříže v díle nazvaném „De laudibus Sanctae Crucis“, které je koncipováno tak, že poskytuje nejen konceptuální obsahy, ale také podněty vyslovené umělecké, a využívá jak básnické formy, tak formy piktorální v celém samotném rukopisu. Nabízí mezi řádky svého spisu ikonografické obrazy ukřižovaného Krista a píše například: „Zde je obraz Spasitele, který nám polohou svých údů poskytuje svatou a pro nás spásnou, přeslaskou a nade vše milovanou podobu Kříže, abychom když věříme v jeho jméno a posloucháme jeho přikázání, mohli díky jeho umučení obdržet život věčný. Pokaždé tedy, když pozvedneme pohled ke Kříži, připomeňme si Toho, který pro nás trpěl, aby nás vytrhl z moci temnot, a přijal smrt, aby nás učinil dědici věčného života“ (Li. 1, Fig. 1, PL 107, sl. 151 C).

Pokračování na str. 12

Vsouvislosti s nadcházející návštěvou Benedikta XVI. a soukromou audiencí, kterou papež poskytl prezidentu Klausovi a jeho manželce, poukázala média na nelichotivé prvenství naší vlasti, která se stala nejvíce zpohanštělou zemí bývalého východního bloku.

Jako odůvodnění pro tuto smutnou skutečnost uvádíme nejčastěji dlouhodobý nátlak komunistické ideologie a pronásledování duchovních i věřících. V dějinách Církve však máme četné příklady, že pronásledování vedlo nikoliv k úpadku víry, ale podporovalo její rozkvět. České volnomyšlenkářství má starší kořeny. Komunisté by se u nás nikdy nemohli holedbat svými úspěchy, kdyby zde od začátku nenacházeli ochotné přísluhovatele. Už velmi dávno jsme si zakládali na své domnělé pokrokovosti. Tak jako obrozenečtí vlastenci s úctou vzhlíželi k ruskému samoděržaví, tak celá česká avantgarda horlivě opěvovala Rusko v době, kdy tam miliony lidí umíraly hladem a útlakem v táborech otrockých pra-

ci. Je velice příznačné, že jako nejslavnější stránky svých dějin jsme už dávno oslavovali a stále ještě oslavujeme to, co bychom střídavě a věcně měli hodnotit spíše jako zcela zbloudilý a fa-

Editorial

natické barbarství. Hrdě si připomínáme, jak „boží bojovníci“ svým křikem zaháněli nepřátele, ale sotva kdo pomyslí, jakou spoušť oni sami po sobě zanechali ve své vlastní zemi. Likvidace klášterů, jakou komunisté provedli v dubnu 1950, měla své místo v našich dějinách již v době, kdy na celém světě tyto kláštery rozkvétaly a platily za přední průkopníky a zakladatele civilizace, pokroku, vzdělanosti a kultury. Bude dobré si na začátku července připomenout, že v letech 1421–1424 u nás nikoliv pohanské hordy, ale tzv. boží bojovníci zničili 14 benediktinských klášterů a 18 proboštství. Přišlo přitom brutálním způsobem o život 647 řeholníků a řeholnic. Druhý velký řád, premonstráti, byl postižen zničením šestnácti klášte-

rů, ve kterých zahynulo 575 řeholníků a řeholnic. Největší ztráty však utrpěli cisterciáci. Jejich klášterů a proboštství bylo zbořeno a vypáleno 33 a Žižkovi bojovníci přitom pobili bez milosti 3884 mnichů a mnišek. Scéna upálení opata na Velehradě je zobrazena v klenbě současné baziliky.

Dále bylo zničeno 40 klášterů augustiniánů se 450 řeholníky a při boření dalších 40 klášterů dominikánů a jiných řeholí bylo povraženo 550 řeholníků a řeholnic. Je to tedy úhrnem 6106 Bohu zasvěcených osob. Plnění klášterů pokračovalo i v letech 1425–1430.

Na různých oslavách kolem 6. července sotva někde uslyšíte zmínku, že období husitské revoluce představovalo ve skutečnosti nikoliv slávu Čech, nýbrž jejich mezinárodní izolaci a úpadek, který značně oddálil příchod renezanční kultury. Ta se k nám mohla vrátit se značným zpožděním, a to z katolické ciziny. Nebude přitom ani zmínka, jaké nenahraditelné ztráty způsobily husitské bouře kultuře,

Pokračování na str. 13

Zkouška víry

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Proč jste tak ustrašení?

Nastává večer po dnu plném práce. Ježíš ho strávil na lodi. Učinil si z ní kazatelnu, ze které promlouval k velkému zástupu pozorných posluchačů. Mluvil v mnoha podobnostech. Jeho učitelská horlivost se nezastavila ani ve chvílích odpočinku. Využívá jich, aby svým nejbližším vysvětlil smysl podobností. ⁽¹⁾ Uč se od svého Pána, jak ti má ležet na srdci *hledání Božího království* ⁽²⁾. Ježíš umí využít každé situace a každé příležitosti, aby změnil smýšlení svých učedníků a přesvědčil je, že *staré rády pominuly, nové věci nastoupily*. K tomu poslouží i mimořádná lekce víry následující noci. Příprav se na ni i ty usebraností, modlitbou k Duchu Svatému a četbou Písma.

Viš, co nejvíce může ohrozit tvoji víru? Tvoje nepodložené sebevědomí. Proto bys měl uvítat každou příležitost, kdy můžeš poznávat, jak jsi malý, abys přestal usuzovat jen podle lidských měřítek. *Tušil jsi snad, že se jednou narodíš a jak velký bude počet tvých dnů? Řídí se snad příroda tvým rozumem?* ⁽³⁾ Proto využij pobídky prvního čtení a ponoř se hlouběji do 38. kapitoly knihy Job, abys viděl *Hospodinova díla a jeho divy* ⁽⁴⁾. Rozjmej o nich, dokud tě nepřivedou na kolena v upřímném přiznání, kdo jsi ty, a kdo je Bůh. Teprve takto disponován nastup na loď, aby tě definitivně převezla na druhou stranu. Budeš cestovat spolu s tím, *skrze něhož všechno je stvořeno* ⁽⁵⁾.

Plavba k novým břehům a nové skutečnosti však vede nejistým mořem a nocí. Temnoty tě zbavují pevných bodů lidských jistot, na které jsi zvyklý. Cesta se pojednou zdá mnohem delší, než jsi předpokládal a namlouval sám sobě, a noc se jeví hlubší, než můžeš snést. Nastává chvíle zkoušky. Všechno, na co zatím spoléháš, se začíná nebezpečně otrásat a naklánět. Hrozné vlny povážlivě zaplavují zmítanou loď. Zdá se, že soustředěná síla útoku nepřátelských živlů už už povede nevyhnutelně ke ztroskotání.

Ale je tu ještě další nemilé překvapení. Ježíš tomu všemu vůbec nevěnuje pozornost. Nechává posádku samu sobě. Co si o tom myslit? Jak může někdo za takové situace spát? Je to spánek přímo provokující. Může tím Pán přispět k tvé záchraně?

Ačkoliv Pán spí, zůstává přesto na tvé lodi s tebou. Musíš si udělat jasno o tom, co je

ho přítomnost pro tebe znamená. Ježíš není s tebou, aby se ti vždy snadno a rychle splnilo to, po čem toužíš. Nedoprovází tě jako záruka trvalé pohody a nerušeného průběhu, jako ochrana před námahou a před problémy. Jeho přítomnost není zárukou všech výhod. Nikdy nemluvil o tom, že nebudeš muset vynaložit všechno úsilí, abys dorazil na druhý břeh. Nezáůstává u tebe proto, abys mohl složit ruce v klin.

I když spí uprostřed bouře, není tento jeho spánek naopak jediným pevným a jistým bodem uprostřed všeho víru a zmatku? Neměl by být jeho klid i pro tebe důvodem k uklidnění, a nikoliv k panice a strachu? Vždyť přece cíl tvé plavby, její čas a trvání stanovil sám Pán. Že by tak učinil, a přitom vůbec nevěděl o okolnostech, průběhu a protivenstvích? Je možné se domnívat, že by Bůh mohl zaspat svou vlastní záhubu?

Největší chybou by bylo, kdybys zcela podlehl lidským sklonům. Z obtíží, které nás potkaly, rádi obviňujeme především druhé. Jestliže jsi však opravdu u konce svých sil, obrať se na svého Pána, zavolej ho, nikoliv však proto, abys mu vyčítal jeho chování, ale aby ses zeptal, co ty sám máš nyní dělat, ptej se, zda to nejsi ty sám, kdo spí a nevnímá skutečně nebezpečí. Jestliže je Bůh s tebou, nemůže se ti stát nic, co sám nechce dopustit. Myslíš, že ve své dobrotě připustí něco, co by směřovalo k tvé záhubě? Dokud jsi s ním na jedné lodi, nehrozí ti záhuba ani od vichru, ani od tmy, ani od rozbouřených vln. Hrozí ti záhuba jen z tebe samého, pokud bys přerušil své spojení s Ježíšem. Největším ohrožením pro tebe je nedostatek víry.

Mimo bezpečnou oblast víry vstupuješ pokaždé, kdykoliv ti Pánova slova připadají jako ne dosti logická, jasná a spolehlivá a začneš je nahrazovat vlastními představami a konstrukcemi svých cílů, prostředků, zaručených předpovědí a skálopevných výkladů. Ty se nutně zhroutí. Chápeš, proč jsi tak ustrašený? Postupoval jsi na vlastní pěst. *Nemáš víru.*

Přenech bez obav Pánu průběh budoucích událostí. Vždyť stačí jeho jedno slovo! Nauč se od větrů a moře, jak máš poslouchat Ježíše. *Od nynějška usuzuj podle lidských měřítek. Za ranních červánků chval Hospodina za jeho milosrdenství a za jeho divy k dobrou lidí.* ⁽⁶⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mk 4,34; ⁽²⁾ srov. Mt 6,33;

⁽³⁾ Job 38,21; 39,26; ⁽⁴⁾ resp. žalm 107;

⁽⁵⁾ Kol 1,16; ⁽⁶⁾ resp. žalm 107

Liturgická čtení

1. čtení – Job 38,1.8-11

Hospodin odpověděl Jobovi z bouře a řekl: „Kdo zahradil moře branami, když vytrysklo, vyšlo z lůna, když jsem je oblékl mraky jak šatem, temnotou přikryl jak plénkami, když jsem pro něj vylámal hranice a položil závoru s bránou? Řekl jsem: Až sem smíš přijít, ne dále, zde se má tříštit bujnost tvých vln.“

2. čtení – 2 Kor 5,14-17

(Bratři a sestry!) Kristova láska nás nutí k tomuto úsudku: Jeden zemřel za všechny, umřeli tedy všichni; a umřel za všechny, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sobě, ale pro toho, který za ně umřel a vstal z mrtvých. Proto my od nynějška nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. A třebaže jsme Krista kdysi posuzovali podle lidských měřítek, teď už to neděláme. Když se tedy někdo stal křesťanem, je to nové stvoření. To staré pominulo, nové nastoupilo.

Evangelium – Mk 4,35-41

Jednoho dne večer vyběhl Ježíš své učedníky: „Přeplyme se na druhý břeh!“ Rozpushtili tedy zástup a vzali Ježíše s sebou, tak jak byl na lodi. Také jiné lodi jely s ním.

Tu se strhla velká větrná bouře. Vlny dorážely na loď a ta se už plnila vodou. On však ležel na zádi lodi na polštáři a spal. Vzbudili ho a řekli mu: „Mistře, je ti to jedno, že hyneme?“ Probudil se, pohrozil větru a poručil moři: „Mlč! Buď zticha!“ A vítr ustal a zavládlo úplné ticho.

Jim pak řekl: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“ Padla na ně bázeň, veliká bázeň, a říkali si mezi sebou: „Kdo to asi je, že ho poslouchá i vítr a moře?“

Když Torsten Hartung po mši svatě vstal a šel dopředu k mikrofonu, aby podal svědectví o Božím milosrdenství, bylo mi jasné, že jsem se zmylila. Nemí to ten zamračený, odměřeně působící muž přede mnou, kterého jsem pokládala za Hartunga, když farář mluvil tímto směřem. Po čtrnácti letech vězení, není divu, myslela jsem si. Ten, který nyní šel dopředu, byl však náramně vesele vyhlížející, štihlý muž s výraznou tváří. Usmíval se. Jeho svědectví jsem s napětím naslouchala nyní i později při osobním rozhovoru.

Torsten Hartung se narodil v roce 1962 ve východoněmeckém Schwerinu. On a jeho tři sourozenci vyrůstali v nevěřící rodině plné násilí. Jak mi vyprávěl, jeho rodiče nikdy nezakusili lásku, a proto ji také nemohli dále předávat. Stále se odehrávaly manželské hádky. Po jedné takové hádce se sedmiletý Torsten vrátil domů s roztrhaným chlebníkem. Čím více se malý chlapec snažil bránit před výbuchem matčiny zlosti, tím více dostával výprask, až měl oteklé oko a z ucha a nosu mu tekla krev.

Věty jako „Nikdy jsme tě nechtěli!“ a „Všechno je tvoje vina!“ a „Zabiju se a je to kvůli tobě!“ dopadají na chlapce. Když matka otočí plynovým kohoutkem, ozve se v něm poplašný signál: Tady je to nebezpečné. Nedbá na matčiny facky a pokouší se kohoutek zavřít. Nakonec slyší matčina slova: „Jdu se oběsit a bude to tvoje vina.“ Vyrazí z kuchyně a běží na schody. Pověsit se, provaz, tedy vzít nůž, uvažuje v rychlosti chlapec. Vezme malý nůž a běží za matkou. Na půdě stojí již matka na stoličce se smyčkou na krku. Pokusy vylézt k matce a přeriznout provaz se nedaří. Zoufale pizlál na druhém konci provazu. Tu uslyší ostrá slova: „Přestaň, ta šňůra patří Müllerům.“ Tu chlapec pochopí, že matka sebevraždu jen předstírá kvůli špatnému svědomí.

Setkání s Bohem ve vězení

Torsten Hartung: Ze života v temnotách do života ve světle

Kdo si myslí, že tím hrůzy toho dne skončily, je na omylu. Když se otec vrátil domů, matka žádá, aby syna za jeho údajně neslýchané chování potrestal. A tak dostane Torsten ještě jeden výprask. Ten den zcela umřela jeho důvěra k matce. Od této chvíle ji jen nenávidí.

Torsten Hartung

„Tato událost měla pro můj další vývoj rozhodující význam,“ vysvětluje Torsten. Agrese a nekontrolovaný hněv, který v domě panuje, určují od toho dne jeho chování: ve škole je šaškem a provokatérem afér. Jelikož se mu nedostává lásky, chce alespoň vzbudit pozornost. Jsou na něho stížnosti, což vede k dalšímu domácímu násilí. Čím více bití dostává, tím více chce také bití rozdávat. Každému svému soku dává najevo: „Chceš-li nade mnou vyhrát, musíš mě zabít!“

Jeho další léta vyplňují výprasky, krádeže a lži. V patnácti letech ho po jedné rozepři otec vyhodí z domu. Po několika nocích na lavičkách v parku se Torsten vrátí domů a vysvětlí rodičům, že se o něho musí podle zákona starat až do 18 let. Vztahy jsou od té doby blízko bodu mrazu.

V 18 letech je poprvé odsouzen za krádež k 10 měsícům vězení. V druhém případě je to již rok a deset měsíců, v třetím případě za násilí a zranění dostane tři roky.

V roce 1983 se s jednou dívkou přestěhuje do jiného města. Domnívá se, že tak uteče dosavadnímu způsobu života. Ale svůj příběh si nese s sebou jako závaží. Duševní blokády mu nedovolí složit zkoušku. V roce 1985 předstírá útek do západního Německa, dá se chytit a počítá s tím, že po politickém zatčení bude odsunut. To se mu po patnácti měsících podaří. Prohlásí, že má dobré kontakty s organizací pro lidská práva, a je skutečně vykázán na Západ.

Píše se rok 1990. Jeho každodennost ovládají deprese a pocit nesmyslnosti. Je mu všechno jedno a on sám je také všem lhostejný. Vzpomene si na Fausta a ďábla. Je to reálné? Existuje ďábel? Jestliže ano, může mít moji duši. Na oplátku žádá od Zlého, aby se měl 18 měsíců jako král.

A skutečně. Dostane se do kontaktu s organizovanými zločinci. Má „obstarávat“ luxusní auta a předávat je do Ruska a do arabských zemí. Věc se dá do pohybu. Torsten zná dva zloděje aut a sám pracuje na logistice celého „podniku“. Organizuje plynulé dodávky včetně padělaných smluv o pojištění.

Při tomto podnikání vydělává týdně 150 000 DM. „Všechny dveře se přede mnou otevíraly, ale uvnitř se ozývala tím větší prázdnota, čím více peněz jsem vydělával,“ tak dnes popisuje svou tehdejší situaci. Stane se hlavou gangu a nikoho o tom nenechává na pochybách. Ale je tu jeden, jmenuje se Dieter jako Torstenův otec, a ten zpochybňuje jeho pozici. Aby bylo jasné, že tady má právo mlu-

vit jen jeden, a aby obnovil kázeň ve skupině, Torsten v Rusku Dietera zastřelí. Strašné!

Jako by se nic nestalo, jede za tři týdny s přítelkyní na Malorku. V kostele v San Salvadoru, kam vstoupili při jednom výletu, pocítí zcela neznámé bezpečí a teplo. Na vývesce čte děkovný dopis za vyslyšenou modlitbu. Napíše také na lístek svou modlitbu: „Přeji si život ve štěstí“, protože děš peněz, který na něho padá, ho šťastným nedělá. Příští den při letu větronem havaruje. Je to vlastně smrtelný pád, ale jako zázrakem přežije. Jeho nevěřící přítelkyně mu vysvětluje, že Bůh má s ním asi jiné plány... Čí slova to vlastně byla?

O tři týdny později všechno skončí. Ve Švédsku ho zatkne Interpol a eskortuje do Německa. Jako hlava gangu se ihned ocitne na samotce, kde stráví devět měsíců a dva dny. Vidí jenom dozorce, kteří mu přinášejí jídlo. „Bylo to nesnesitelné?“ ptám se. „Nikoliv. Byla to bohatá doba milosti!“ vysvětluje mi Torsten. „Začal jsem trpět, ale nemohl jsem nikam dojít, žádné ‚tvářičky‘, žádný vztah k Bohu. Všechno na mě padalo zpět. Začal jsem si klást otázky: – Proč se tak vlastně chovám?“ Tak si začal psát deník a hledal odpovědi na svůj životní příběh. Po pěti letech – celkem prožije šest let vyšetřovací vazby a probíhá s ním celkem šest procesů – se domnívá, že konečně ví, kým je.

„Nebylo to jednoduché, co jsem nakonec viděl. Nepotkal jsem totiž v životě horšího člověka, než jsem sám.“ Poznává následky zlého zacházení od násilných rodičů, tedy svou roli oběti. Ale uznává také, že je sám pachatelem. Vidí zranění, která stokrát způsobil druhým. „Vina, kterou jsem viděl, drtila moji duši.“

Velikonoce 1998. Ve vězení se promítá film o Ježíši Kristu. Torsten si napsal do deníku: „Ježíši, dej mi také druhou šanci. Daruj mi nový život!“ Krátce nato 15. května je v jeho cele strašné vedro a on zakryje okno prostěradlem. Plátno se lehkým průvanem přitiskne na okenní mříž. Torsten spatří kříž a říká Ježíši: „Jestliže jsi, daruj mi nový život. Podívej se, jaký život jsem měl. Bolí mě, že jsem druhým způsobem bolest.“

Má před sebou z dětství vzpomínky na zranění, která sám utrpěl, ale připomínají se mu i ta, která sám způsobil. „Podívej se,“ říká Ježíši, „rozhodoval jsem o životě a smrti, stavěl jsem se nad Tebe. Je mi to líto!“ a začne plakat. Výkupné slzy.

Najednou uslyší jasně a zřetelně: „Ano, já vím!“ Ulekne, strne, začne se třást, ale ví zcela jasně: – To byl hlas Boží, hlas Božího milosrdenství. Bůh všechno ví. Zná můj život, moje myšlenky, vinu mých rodičů a *moji* velkou vinu. „Můj celý obraz světa, moje měřítko hodnot z dřívějšího života v tomto okamžiku splývají.“

Když vyjde další den na vězeňský dvůr, je svět zcela jiný. Nebe je nádherně modré, mraky mají tak krásné tvary, zeleň stromů je tak intenzivní. Směje se a má radost ze sedmikrásky, kterou si utrhe. „Proč jsem si toho dříve ne všiml? Protože na mně ležel závoj hříchů. Ale Bůh mi ho 15. května snal.“

Ale pro ostatní spoluvězně se pomínil, asi se zbláznil. Opravdu, Bůh ho převrátil naruby, od smutné skutečnosti k nádeře stvoření. Sociální pracovník, který tuší, co se s Torstenem děje, mu přinesl Bibli. Zpočátku nevěděl, co s ní.

Stále ho zaměstnávala otázka: Co se stalo toho 15. května? Když jednou ležel na kavalci, Bibli v ruce, slyší stejný hlas: „Vezmi ji a otevři!“ Torsten to udělá a čte: „Když uznáme, že se dopouštíme hříchů, on nám hříchů odpustí a očistí nás ode

Torsten Hartung se svou manželkou Klauďi

všeho zlého, protože je věrný a spravedlivý“ (1 Jan 1,9). Je to odpověď? Je všechno odpuštěno? „Nebyl jsem malým hříšníkem. Tři měsíce jsem se pokoušel najít v Bibli odpověď.“

V lednu 1999 opět tentýž hlas: „Vezmi a otevři!“ Torsten čte: „Byli jste mrtví pro své poklesky a hříchy... Milostí jste spaseni skrze víru. Není to vaší zásluhou, je to dar Boží. Dostáváte to nikoliv pro své skutky, aby se nikdo nemohl chlubit...“ (Ef 2).

Ze smrti k životu. Rozumem to není možno vysvětlit. Torsten již nemá žádné pochybnosti. „Byl to den pravdy. Zavolal jsem svého obhájce, protože jsem chtěl složit své životní přiznání,“ vzpomíná si.

Při oznámení rozsudku hrálo toto přiznání svou roli. Nedostal doživotí, ale 15 let. Torsten však nemá pochybnosti, že Bůh mu tímto mírnějším rozsudkem dává novou šanci. Protože se mu započítává vyšetřovací vazba, zbývá mu ještě něco více než 8 let vězení. V této době se Torsten připravuje na křest. Ale v jakém vyznání? Když se zabýval dějinami a naukou Církve, bylo mu jasné: „Pro mě bylo jednoduché vidět, že od Petra, kterého nastolil Ježíš, až do Jana Pavla II. je to jed-

na červená nit. V tom okamžiku mi bylo jasné, že se dám pokřtít v katolické církvi.“

„Jak sis byl tak jistý, že slyšíš Boží hlas?“ zeptala jsem se ho. „Byl to vždy stejný hlas. Vždy jsem se také ptal: – Líbí se to Bohu, nebo ne?“ Duchovní doprovod mu nechybí, Bohu díky. Nejdříve je to jeden starý kněz, který mu udělil křest a biřmování a později ho také sezdá, a pak matka Veronika, představená jednoho kontemplativního řádu v Marseille, které napsal a která mu posílá duchovní pokyny. Mimo to studuje intenzivně Bibli a životopisy svatých.

V červnu 2000 je Torsten ve vězení pokřtěn. Matka Veronika mu dá jako duchovní křestní matka jméno Petr Maria. Spoluvězni ho při slavnosti křtu provázejí. V prosinci 2001 se zasvěcuje Neposkrvněnému Srdci Panny Marie. Ještě ve vězení prosí o pokyn, jaké úlohy se má po propuštění ujmout. Odpověď zní: „Vrať se tam, kde jsem se s tebou setkal.“

Po čtrnácti letech ve vězení je předčasně propuštěn na svobodu. Stojí venku bez práce a bez střechy nad hlavou. Ujme se ho nejdříve jedna křesťanská žena. Torsten adresuje Ježíši otázku: – Co mám nejdří-

ve podniknout? Jedna přítelkyně ho pozve, aby jel s poutníky do Medjugorje. Tam se Matka Boží zjevuje od roku 1981 mladým lidem, slyší od ní. Po krátkém váhání, nemá totiž vůbec peníze, se rozhodne, že přijme cestu jako dárek. A prosí Boha, aby mu tam ukázal další kroky.

Cesta málem ztroskotá. Pasová kontrola zjistí, že patří stále mezi hledané osoby. Omyl se však vysvětlí. Aby vysvětlil poutníkům důvod zdržení, vypráví jim později svůj životní příběh. Jihokorejský kněz, který skupinu doprovází, pozve Torstena do své vlasti, aby tam vydal svědectví o svém životním obrácení.

Po velmi dojemném pobytu v Medjugorje odjíždí Torsten do Koreje. Jak tam během tříměsíčního pobytu poznal svou nynější ženu, je obdivuhodný příběh, který budu vyprávět jindy. Již ve vězení prosil Torsten Boha, aby mu pomohl nalézt modlící se katolickou ženu. Také Klauďie, Korejka, prosila Boha o věřícího manžela. Každopádně Boží řízení není možno při tomto korejském pobytu přehlédnout. Tak se vzali a v prosinci 2007 zasnětili své manželství Matce Boží.

Pokud jde o nynější Torstenovu činnost, je třeba říct toto: Skutečně se vrátil tam, kde poznal Boha. „Pracuji v jednom nápravném ústavu pro mladistvé s 350 vězni. Dva dni tam působí jejich vlastní duchovní a já působím tři dny. Ve zbylém čase studuji teologii, abych se stal učitelem náboženství a mohl samostatně žít rodinu.“ Zatím žije Torsten se svou ženou ze sociální podpory.

„Jak přistupuješ k mladým?“ ptám se. „Nejdříve je doprovázím, aby mohli poznat svá vlastní zranění. Jejich jednání je výrazem hlubokých zranění z dětství. Většinu z nich tíží drogy, agrese, alkohol a trpí depresemi. Je důležité jim pozorně naslouchat, zavést je do jejich dětství, aby se na ně podívali,“ vysvětluje mi. ▶

► „Další krok je poznat, že oni sami jsou pachatelé. A pak je nutné obojí emoce spojit: Můžeš si vzpomenout, jak ses cítil, když jsi to jako dítě prožíval? – ptám se ho. – A umíš si představit, jak se cítili lidé, kterým jsi činil totéž? Měli stejné pocity jako ty.“

To spojení pocitů otevírá svědomí. U většiny je jen emocionální úhor. A ten je třeba zavlažit, aby se zazelenal a rozkvetl. Pak se probudí vědomí viny a přijde ke slovu Bůh.“

„Mluvíš s nimi o Bohu?“ ptám se. „Samozřejmě, kluci to také přijímají, zpočátku ovšem skepticky. Ale pak nastoupí s Bohem na jednu loď a mohou prožít zázraky ve svém životě.“

„Kolik těch mladých je?“ „Kolem 40 ve věku mezi 14 a 20 lety. To, co prožili v dětství, je strašné. Je tu jeden, který spáchal vraždu v 15 letech, ale byl již jako dítě mláčen sochozem. To, co spáchali, většinou sami prožili. Nic jiného nepoznali,“ dodává soucitně.

„Cílem není jen doprovázet je na cestě sebepoznání a poznání Boha, ale také jim ukázat a otevřít perspektivu po propuštění. S dílem Dona Boska hledáme pro propuštěné místo pro vyučení.“

Nutně potřebujeme dům, kde bychom ubytovali mladé po propuštění, dům milosrdenství. Tam by měli žít tito mladí lidé ve struktuře podobné rodině, modlit se a pracovat pod heslem: Vítejte u nás doma. Zde je nová rodina. Něco kolem dvanácti, protože při větším počtu by se ztrácela struktura rodiny a stala by se z domu jen ubytovna, a to by nebylo dobré. Kdybychom přitom mohli s Veronikou převzít roli otce a matky, bylo by to velmi dobré. K tomu založili sdružení, které se jmenuje „Maria ti pomáhá“ a je církevně schválené. Mají již dobrozdání ministerstva a biskupa.

A jaká je role Klaudie? Obdržela od biskupa misijní úkol pro Německo: „Když se Torsten do-

Torsten Hartung

stane do situace, kdy není vůle Boží jasná, modlím se o dar rozlišování duchů. Mimo to se modlím u mládeže ve věznici,“ říká s radostí velice čistou němčinou. „Je to moje modlitba se páteř,“ doplňuje Torsten a dodává: „Manželství je vzájemné doplňování. Klaudie se jmenuje Tšang Hi – rozumná žena. Já mám v sobě určitý nerozum a ona to musí svou rozumností vyrovnávat. Jak je vidět, Bůh je velice praktický.“

Jak důležitá je Torstenova práce pro „jeho“ vězení, je zřejmé z toho, jak se s úsměvem naklání k mikrofonu a říká: „Je to věznice Regis, to znamená totéž co král. Za zdmi jsou skryti královské děti. Bůh říká: – Když se hříšník obrátí, zazní v nebi andělský sbor. Protože ve vězení sedí velcí hříšníci – jaký je to potenciál pro nebeské sbory! Když Bůh říká: Když hřích je velký, je milost převeliká – pak za těmito zdmi je skryt nesmírný potenciál milosti. Modlete se za nás!“

Proč má Torsten takové zážitky, proč ne já? – může se někdo ptát. Jestliže se muž s takovým životním příběhem může obrátit, cítí, jak ho Bůh miluje, a zakusí jeho milosrdenství, není to velká útěcha a Boží znamení pro nás všechny? Je tomu tak, jen když jdeme Bohu vstříc: pro rodiče, jejichž děti sešly na špatnou cestu, pro lidi, kteří si myslí, že jsou nenávratně postiženi špatnými zkušenostmi, pro všechny, kteří se domnívají, že jsou beznadějný případ.

Z Vision 2000 - 3/2009
přeložil -lš-

Charles Darwin a křesťanská víra

Obecně je rozšířen názor, že zakladatel moderní evoluční teorie Charles Darwin neměl v úmyslu zpochybnit křesťanskou víru. Darwin se však opakovaně vyjadřoval k otázkám víry. Jeho „cesta víry“ je popsána v jeho životopisu „Darwin“, jehož autory jsou DESMOND & MOORE (Mnichov 1992).

Charles Darwin v mládí přerušil studium medicíny a studoval teologii, protože podle otce rady se měl stát duchovním. V té době se velice vážně zabýval evangeliem. Ve svém deníku tehdy napsal, že tvrzení, že Ježíš neexistoval, je *zjevný nesmysl*; proto museli skeptici vycházet z názoru, že Ježíš *klamal sám sebe*. Ale něco takového dělají evangelia *navysost nepravděpodobným*. Ukazují nám muže, jehož zázraky přesvědčují nevěřící. Nemáme právo popírat možnost takových událostí. Podle Darwina *není jiná cesta než uznat Ježíšovo božství, abychom tak vysvětlili celý řetěz evidentních a pravděpodobných událostí* (D&M s. 64).

Charles Darwin měl později také vzor ve své věřící ženě. Když se však vrátil na medicínu, stál také pod silným vlivem proticírkevních kruhů a byl vystaven všem možným formám nevíry. Tak se stala *budova stvoření* a všechno, co s ní souvisí, pro Darwina doslova terčem. Snažil se nahlédnout do budoucnosti

a viděl, že celá stavba, založená na zázracích, se zhroutí. Prohlásil: „Evoluce je *nové evangelium*, duch, morálka a náboženské přesvědčení jsou součástí sociálního vývoje lidského druhu“ (s. 429). Na konci svého života napsal Darwin své rodině, že *křesťanství jako božské zjevení zvadlo*. Vyjádřil se, že neumí pochopit, *proč si někdo přeje, aby křesťanství bylo pravda*. Kdyby to byla pravda, pak podle zcela jednoznačné řeči *Nového zákona lidé, kteří nevěří, a k nim pa-*

Darwinova pracovna

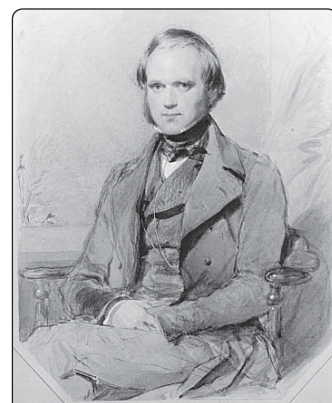
tří i můj bratr a moji nejlepší přátelé, by byli navěky potrestáni. A něco takového je odsouzenihodná nauka (D&M s. 700 n) (kurzíva označuje Darwinovy doslovné citáty).

Svou vlastní evoluční teorii komentuje Darwin s nadějí, že zbourá dogma o stvoření druhů. Darwinův životní příběh a vyjádření k motivům jeho jednání dávají zcela najevo, že celé jeho dílo je vedeno postojem proti Bibli. To nemá znehodnotit jeho vědeckou práci, ale dokazuje to, že ani vědu nelze oddělit od osobních přesvědčení.

Z *Jesus, Darwin und Schöpfung*
přeložil -lš-

Darwinova manželka Emma

Charles Darwin (ve věku 25 let)

Zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie 7. července 1952

U příležitosti svátku Neposkvrněného Srdce Panny Marie přinášíme podstatnou část z málo známého Apoštolského listu

Pia XII. *Sacro vergente anno.*

Zatímco Svatý rok dospěl šťastně ke svému konci a poté, co Nám z Božího pokynu bylo dopřáno slavnostně definovat dogma o nanebevzetí velké Matky Boží Panny Marie s tělem i duší, mnoho lidí z celého světa Nám projevilo svou živou radost. Mezi nimi nechybělo těch, kteří ve svých děkovných dopisech na Nás vytrvale naléhali, abychom v současné tíživé době zasvětili celý ruský národ Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

Taková prosba se Nám jeví obzvláště milá, protože jestliže Náš otcovský cit objímá všechny národy, pak zvláštním způsobem se obrací k těm, kteří i když jsou historickými událostmi z převážné části odloučeni od tohoto apoštolského stolce, zachovávají si nicméně křesťanské jméno a nacházejí se v podmínkách, které jim velice znesnadňují naslouchat Našemu hlasu a poznávat nauku katolické církve, jsou však přinucováni hanebnými a zničujícími prostředky odhodit dokonce víru a Boží jméno.

Již předtím, než jsme byli pozdviženi k nejvyššímu úřadu, Naše myšlenky se obracely k vám, kteří představujete nesporný národ s významnými dějinami, slavnými událostmi, vlasteneckou láskou a pracovitostí, šetrností a úctou k Bohu a Panně Marii.

(Pius XII. pak obšírně připomíná historii styků ruských a kyjevských knížat, patriarchů a světců se Svatým stolicem a pokračuje:)

Ponecháváme stranou četné jiné historické doklady, z nichž je zjevná náklonnost Našich předchůdců k vašemu národu,

nemůžeme však krátce nepřipomenout to, co udělali papežové Benedikt XV. a Pius XI., když po prvním evropském válečném konfliktu zvláště v jižních částech vaší vlasti nesmírné zástupy mužů, žen a nevinných dětí byly postiženy strašnou bídou a krajní nouzí. Vedeni otcovskou láskou k vašim krajanům posílali těmto národům potraviny a šatstvo a mnoho peněz věnovaných katolickými rodinami, aby vám ulehčili ve vašem neštěstí. Naši předchůdci se starali různým způsobem nejen o materiální potřeby, ale také o potřeby duchovní a neustávali vysílat vroucí prosby k Bohu a usilovali, aby se konaly veřejné modlitby ve věci vaší náboženské situace, tak neblaze poznamenané vlivem nevěrců a Božích nepřátel, kteří jsou rozhodnutí vymazat z duší víru a samotné poznání Boha. Tak papež Pius XI. v roce 1930 stanovil, aby se o slavnosti svatého Josefa, patrona univerzální církve, konaly veřejné modlitby ve vatikánské bazilice za křesťany v nešťastných náboženských podmínkách v Rusku. Ve slavnostní promluvě v Konzistoři vyzval k tomu všechny těmito slovy: „Je třeba prosit Krista, Vykupitele lidského pokolení, aby byl pro nešťastné děti v Rusku obnoven mír a svoboda víry... a chceme, aby se na tento úmysl, tj. za Rusko, konaly modlitby, které Náš předchůdce Lev XIII. nařídil kněžím modlit se společně s věřícími po mši svaté.“

Když jde o to, bránit věc náboženství, pravdy, spravedlnosti a křesťanské civilizace, jistě nemůžeme mlčet. Tímto směrem se vždy obracely Naše myšlenky

a Naše záměry, aby národy byly spravovány nikoliv silou zbraní, ale majestátem práva. (...)

Zcela nesporně jsme odsoudili a zavrhlí – jak to vyžaduje povinnost Našeho úřadu – bludy, které hlasatelé bezbožického komunismu vyučují a usilují propagovat k obrovské škodě a záhubě občanů, ale jsme daleci toho, abychom zavrhovali bloudící, chceme, aby se vrátili k pravdě a byli přivedeni na správnou cestu. Vynesli jsme na světlo a pranýřovali tyto lži, které se představují pod falešným zdáním pravdy, a to právě proto, že k vám chováme otcovskou lásku a hledáme vaše dobro. Máme totiž pevnou jistotu, že vám tyto bludy mohou způsobit nesmírné škody, protože nejen odnímají vašim duším nadpřirozené světlo a onu sílu shůry, která pochází ze zbožnosti a z úcty k Bohu, ale také vás okrádají o lidskou důstojnost a spravedlivou svobodu, která občanům náleží.

Víme, že mnozí z vás si uchovávají křesťanskou víru ve vnitřní svatyni vlastního svědomí, že se žádným způsobem nedávají navést, aby podporovali nepřátele náboženství, ale naopak touží horoucně vyznávat křesťanskou nauku, jediný a bezpečný základ občanského života, a to nejen soukromě, ale pokud je to možné také otevřeně, tak, jak by tomu mělo být u svobodných osob. A víme také, a v tom je Naše svrchovaná naděje a velmi velká posila, že milujete a uctíváte velmi vroucně Matku Boží Pannu Marii a uctíváte její obrazy. A je Nám známo, že v samotném Kremlu je zbudován chrám – nyní bo-

hužel zbavený božského kultu – věnovaný Nejsvětější Panně Nanebevzaté. A to je velmi jasné svědectví lásky, jakou vaši předkové a vy chováte k velké Matce Boží.

My však víme, že nemůže být zklamána naděje na spásu tam, kde se lidé s upřímností a horoucí zbožností obracejí k Nejsvětější Matce Boží. Nuže jakkoliv lidé bezbožní a mocní usilují vyrvat ze srdcí občanů svatou víru a křesťanské ctnosti, jakkoliv Satan usiluje všemi možnými prostředky podporovat tento svatokrádežný boj v souladu se slovy Apoštola národů: *Vedeme zápas ne proti nějaké obyčejné lidské moci, ale proti knížatům a mocnostem, proti těm, kteří mají svou říši tmy v tomto světě, proti zlým duchům v ovzduší* (Ef 6,12), nicméně jestliže Maria poskytne svou mocnou ochranu, brány pekelné nemohou zvítězit. Ona je totiž nejdobrotivější a nejmocnější Matkou Boží i Matkou nás všech a nikdy nebylo na světě slýcháno, že by ten, kdo se k ní s prosbou utíká, nezakusil její mocnou přímluvu. Uctívejte ji tedy dále, jak jste zvyklí, s horoucí zbožností a vroucně ji milujte a vzývejte těmi slovy, která jsou vám důvěrně známá: „Jen tobě bylo dopřáno, nejsvětější a nejčistší Matko Boží, abychom na tebe patřili vždy jako na tu, která byla vyslyšena“ (Akathistos ke svátku Boží Rodičky, Kondak 3).

Spolu s vámi vznášíme k ní Naši prosbu, aby křesťanská pravda, ozdoba a opora lidského soužití, mezi ruskými národy zesílila a rozkvetla a všichni podvodní nepřátele náboženství, všechny jejich bludy a podlosti byly od vás daleko vzdáleny; aby se veřejné i soukromé mravy navrátily a byly ve shodě s příkázáními evangelia; aby u vás ti, kteří vyznávají katolickou víru, i když jsou zbaveni svých pastýřů, odporovali s neohroženou silou útokům bezbožnosti až k smrti; aby ona spravedlivá svoboda, která respektuje lidskou osobu občanů i křesťanů, byla

všem navracena jako jejich právo a v první řadě aby byla vrácena Církvi, která má božské poslání učit všechny lidi náboženským pravdám a ctnostem; konečně aby nad vaším milovaným národem a celým lidstvem zazářil pravý mír a ono obecné blaho občanů a národů, které vyplývá ze vzájemné svornosti ducha.

Kéž se zalíbí naší nejlaskavější Matce shlédnout milostivým zrakem také na ty, kteří organizují šiky bojovného ateismu a dávají podněty jeho iniciativám. Kéž osvítlí jejich mysl světlem, které přichází shůry a vede jejich srdce božskou milostí ke spáse.

Aby pak Naše a vaše prosby byly snáze vyslyšeny a abychom vám projevili Naši zvláštní dobrotivost, tak jako jsme před několika lety zasvětili celý svět Neposkvrněnému Srdci Panny a Matky Boží, tak nyní zvláštním způsobem zasvěcujeme všechny ruské národy témuž Neposkvrněnému Srdci v pevné důvěře, že s mocnou ochranou Panny Marie se co nejdříve naplní to, co My a vy všichni dobří lidé děláme pro pravý mír, pro bratrskou svornost, pro nezbytnou svobodu a především pro Církev; aby tak skrze modlitbu, kterou přednášíme My spolu s vámi a se všemi křesťany, ve všech částech světa triumfovalo a upevnilo se spásné Kristovo království, které je „královstvím pravdy a života, královstvím svatosti a milosti, královstvím spravedlnosti, lásky a míru“ (preface ke Kristu Králi).

Vroucími prosbami vyzýváme také dobrotivou Matku, aby stála při vás všech v současných kalamitách a vyprosila od Božího Syna pro vaši mysl světlo z nebe, naplnila vaši duši onou ctností a silou, s níž s pomocí Boží milosti můžete vítězně překonat všechnu bezbožnost a bludy.

V Římě u Svatého Petra na svátek sv. Cyrila a Metoděje 1952 ve XIV. roce Našeho pontifikátu.

Papež Pius XII.

Ve dnech 10.–17. května 2009 proběhlo v Římě každoroční Generální shromáždění Papežských misijních děl (PMD). Na toto pracovní setkání přijelo 126 národních ředitelů z celého světa. Poprvé v historii se ho letos účastnil i národní ředitel PMD zastupující Kazachstán. Sv. otec Benedikt XVI. ve svém poselství adresovaném celému shromáždění připomněl mimo jiné důležitost misijního poslání všech věřících: „Od každého křesťana se požaduje, aby byl důvěryhodným misionářem Boží lásky, aby se ukázala krása evangelia, aby byla poznána a milována Církev a aby se šířilo Boží království. Pravý misionář je světec a dnešní svět čeká na svaté misionáře.“

Prefekt Kongregace pro evangelizaci národů, kardinál Ivan Dias, který jednání zahájil, ve své úvodní řeči popisoval současnou situaci v misiích. Vyzdvihl například velké úsilí věřících v Číně, kde se situace po dlouhém šedesátiletém období pronásledování začíná lepšit a místní církve potřebují značnou pomoc, a to nejvíce v oblasti formačních a vzdělávacích programů. „Je obdivuhodné, že během tohoto těžkého období počet věřících vzrostl ze čtyř na dvanáct milionů.“ Zdůraznil, že Bůh není omezený lidskými zákazy. Protože do činnosti Papežských misijních děl patří též zajištění kvalitního postgraduálního studia pro kněze a řeholníky z misijních oblastí, vysvětlil, že několik stovek takovýchto lidí pravidelně v Římě studuje a připravuje se tak na to, aby se sami stali učiteli ve svých rodných zemích.

Jednotliví generální sekretáři představili též aktuální přehled činnosti jednotlivých Papežských misijních děl. Za **Papežské misijní dílo šíření víry** vystoupil P. Timoteo Lehane Barrett, SVD. Připomněl, že oproti předchozímu roku se vybralo o 12 milionů USD méně. Výsledky činnosti **Papežského misijní-**

Generální shromáždění Papežských misijních děl, Řím, 10.–17. 5. 2009

ho díla dětí představil P. Patrick Byrne, SVD. Zdůraznil bolestnou situaci trpících bezbranných dětí ve světě a nutnost podpory Misijního díla dětí, které je postavené na vzájemné modlitbě a duchovní pomoci. Za **Papežskou misijní unii** přednesl referát P. Vito Del Prete, PIME. Dotýkal se hlavně tématu misii. Každý křesťan by si měl uvědomit, že nese odpovědnost za šíření evangelia a má se podílet na misijní spolupráci, která v první řadě nespočívá v materiální pomoci, ale stojí na duchovních základech, které misijní činnosti dává misionář světa Ježíš Kristus. **Papežské misijní dílo sv. Petra apoštola** představil P. Jan Dumon. Vysvětlil obtížnou situaci bohoslovců v misiích. Velká řada povolání ke kněžskému životu musí být z důvodu nedostatku infrastruktury a finančních prostředků na zajištění studia odmítána. Biskupové z misijních oblastí

jsou v otázce podpory povolání a zajištění kvalitního studia seminaristů závislí na podpoře Misijního díla sv. Petra apoštola. Sami z vlastních zdrojů nejsou mnohdy schopni tuto situaci řešit.

Zasedání se účastnil též prezident Papežských misijních děl Mons. Vachelli. Českou republiku zastupoval P. Jiří Šlégr, národní ředitel Papežských misijních děl, který představil nový filmový dokument z misijní cesty do Papuy-Nové Guineje „Malana Papua“. Během konference se řešily naléhavé problémy týkající se pomoci potřebným a trpícím lidem ve světě. Generální shromáždění PMD také schválilo projekty na pomoc chudým misijním oblastem na všech kontinentech.

Více informací:

PMD, Špindlerův Mlýn 33, PŠČ 543 51, tel.: 499 433 058, e-mail: info@misijnidila.cz.

VÝNATEK Z POSELSTVÍ SV. OTCE BENEDIKTA XVI. K ÚČASTNÍKŮM GENERÁLNÍHO SHROMÁŽDĚNÍ PMD:

„Toužím vyjádřit především svou živou vděčnost za cenné dílo uskutečňované na podporu místních církví v jejich úloze hlásat Krista všem národům, aby kráčely v Jeho světle. Celá církev si je vědomá toho, že pro uskutečnění účinné misijní služby je nevyhnutelné, aby pastýři a lidé zodpovědní za Kristovo stádo, spolu s těmi, kteří jsou přímo povoláni k misijní činnosti, nikdy nepřestali čerpat z živého pramene, kterým je Kristus.“

Tajemství opravdové a účinné evangelizace tkví v horoucí touze po svatosti. Církev a svět velmi potřebují svědky, kteří by byli věrohodní v lásce k Bohu a žité svatosti. Je to kontemplace Kristovy tváře, ze které vyvěrá nesmírná touha hlásat ho a darovat ho jiným a uschopňuje poznat ho přítomného v tvářích chudých a trpících.

Modlitba, kontemplace a napodobování Krista uschopňují duši ke každé apoštolské aktivitě, které jediné dovolují misionářovi – jak jsem napsal v encyklice *Deus caritas est* – »pít z tohoto prvotního, původního pramene, kterým je Ježíš Kristus, z jehož probodeného srdce vyvěrá Boží láska« (č. 7). V tom spočívá věčná metodologie misionářské činnosti. Od každého křesťana se požaduje být důvěryhodným misionářem této Boží lásky, aby se ukázala krása evangelia, aby byla poznána a milována Církev a aby se šířilo Boží království. Pravý misionář je světec a dnešní svět čeká na svaté misionáře.“

Cum amore ac timore (3)

HISTORICKO-LITURGICKÉ POZNÁMKY K SVATÉMU PŘIJÍMÁNÍ

Církevní Otcové projevovali živou starostlivost, aby nepřišla nazmar ani nejmenší částička eucharistického Chleba, jak to velmi výmluvně dokládá jedno napomenutí svatého Cyrila Jeruzalémského:

Dávej pozor, abys z Pánova Těla nic neztratil. Kdybys nechal něco upadnout, musel bys to chápat stejně, jako bys oddělil některý úd vlastního těla. Řekni mi, prosím tě, kdyby ti někdo dal zrnka zlata, nezacházel bys s nimi s největší opatrností a pečlivostí, abys nic neztratil? A neměl by ses ještě větší opatrností a bdělostí starat, aby ani nejmenší částička Pánova Těla nespada na zem, protože je mnohem drahocennější než zlato a drahokamy?⁽²⁴⁾

Již Tertulián dokládá strach a bolestnou úzkost Církve, aby se žádná částička neztratila:

Trpíme úzkostí, aby nic z kalicha nebo z chleba nespadlo na zem.⁽²⁵⁾

Největší možná pečlivost a úcta k částičkám eucharistického Chleba byla charakteristickým fenoménem v křesťanských obcích 3. století, které byly známy Origenovi:

Vy, kteří se ze zvyku účastníte božských tajemství a přijímáte přítom Tělo našeho Pána, vězte, že musíte s největší možnou péčí a úctou dbát na to, aby žádná částička nespada na zem a nic se z posvěcených darů neztratilo.⁽²⁶⁾

Svatý Jeroným se obával nebezpečí, že by částičky Eucharistie mohly spadnout na zem:

Když přistupujeme k přijetí Kristova Těla – kdo je věřící, ten to chápe –, vystavujeme se nebezpečí, že částička spadne na zem.⁽²⁷⁾

V liturgické tradici koptické církve nacházíme následující varování:

Není žádný rozdíl mezi většími a menšími částmi Eucharistie, a to dokonce ani mezi těmi nejmenšími, které už nemůžeme rozeznat ani bystrým zrakem. Zaslouží si stejnou úctu a mají stejnou důstojnost jako celý Chléb.⁽²⁸⁾

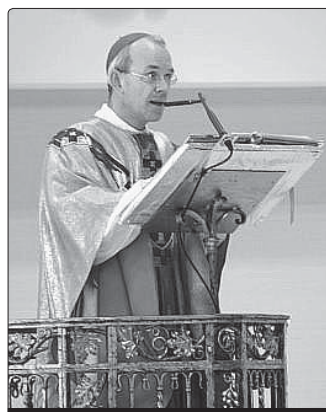
V některých východních liturgiích je označován konsekrovaný Chléb názvem „perla“. Tak stojí v *Collectiones Canonum Coptiae*: „Chraň nás Bůh, aby něco z perel, neboli posvěceného Chleba, ulpělo na prstech nebo spadlo na zem!“⁽²⁹⁾

V tradici syrské církve se srovnává eucharistický Chléb s ohněm Ducha. Panovalo zde živé vědomí víry v přítomnost Krista i v těch nejmenších částičkách eucharistického Chleba, jak to potvrzuje svatý Efrém:

Ježíš naplnil Chléb sám sebou a Duchem a nazval ho svým živým Tělem. To, co jsem vám nyní dal, řekl Ježíš, nepokládejte za chléb a po jeho úlomcích nešlapte nohama. I nejmenší částička tohoto Chleba může posvětit miliony lidí a postačí, aby dala život všem, kteří ho požívají.⁽³⁰⁾

Krajní bdělost a péče Církve v prvních staletích, aby nepřišel nazmar ani nejmenší úlomek eucharistického Chleba, byla všeobecně rozšířeným fenoménem. V Římě (srov. Hyppolit, *Traditio apostolica*, 32), severní Afriky (srov. Tertulián, *De corona*, 3, 4), v Galii (srov. sv. Caesarius z Arles, *Sermo 78*, 2), Egyptě (srov. Origenes, *In exodum hom. 13*, 3), Antiochii a Konstantinopolí (srov. sv. Jan Chryzostom, *Ecloga, quod non indigne accedendum in divina mysteria*), v Palestině (srov. sv. Jeroným, *In Ps. 147, 14*), Sýrii (srov. sv. Efrém *In heb. sanctam, Sermo 4, 4*).

V době, kdy se svaté přijímání podávalo jen do úst a bylo předepsáno používání pateny, vydal Pius XI. tuto závaznou

Biskup Athanasius Schneider

výzvu: „Při zacházení se svátostí Eucharistie musí být věnována zvláštní horlivost péči, aby úlomky posvěcených Hostií nebyly zmařeny, protože v každé z nich je přítomno celé Kristovo tělo. Z tohoto důvodu musí být věnována největší péče tomu, aby se z Hostie neodlamovaly snadno částičky a nepadaly na zem, kde by se po nich – strašná představa – mohlo šlapat špinavými nohama.“⁽³¹⁾

Při dění, které má v životě Církve tak velký význam, jak je tomu při svátostném přijímání Těla Páně, musí panovat odpovídající péče, bdělost a pozornost. Když velký papež Jan Pavel II. mluvil o svátém přijímání, konstatoval, že zavládl politováníhodný nedostatek úcty k eucharistickým způsobům, nedostatek, který těžce zatěžuje pastýře Církve, kteří jsou málo bdělí, pokud jde o postoj věřících k Eucharistii.⁽³²⁾ Proto je třeba mít na paměti zvláštní a historické okolnosti, které se týkají přijímajících, aby nedocházelo k ničemu, co by mohlo poškodit úctu k této svátosti, jak poznamenal svatý Tomáš Akvinský.⁽³³⁾ Každá svátost se vyznačuje dvěma aspekty, které není možno od sebe oddělovat: klanění Bohu a spása člověka.⁽³⁴⁾ *Forma ritu musí proto s největší bezpečností zajišťovat úctu k Eucharistii a vědomí její posvátnosti.*

Právě tento aspekt shody mezi vnitřní dispozicí a jejím projevem ve vnějších gestech vyjádřil blahoslavený Columba Marmion vírou a horlivostí naplněný-

mi slovy v modlitbě, se kterou se obrací na Ježíše v Eucharistii:

Pane Ježíši, z lásky k nám, abys nás k sobě přitáhl a stal se naším pokrmem, skrýváš svůj majestát. Čím více Ty skrýváš své božství, tím více se Ti chceme klanět, tím více chceme s úctou a láskou pokleknout u Tvých nohou.⁽³⁵⁾

Blahoslavený Columba Marmion vysvětluje důvod této úcty k eucharistickým způsobům a vychází přitom z modlitby Církve: „Pane, dej nám milost, abychom svatá tajemství Tvého Těla a Tvé Krve uctivali.“ Proč uctivali? Protože Kristus je Bůh, protože skutečnost svatých způsobů je svatá a božská skutečnost. Ten, který se skrývá v Eucharistii, je ten, který je s Otcem a Duchem Svatým nekonečné Bytí, Všemohoucí.

Ježíši Kriste, který jsi skutečně přítomen, vrhám se k Tvým nohám. Tobě patří všechna úcta ve svátosti, kterou jsi nám v předvečer svého utrpení zanechal jako svědectví své převelíké lásky.⁽³⁶⁾

(Pokračování)

Překlad -lš-

Poznámky:

⁽²⁴⁾ *Catech. myst.* 5,21 (PG 33, 1125)

⁽²⁵⁾ *De corona*, 3: „*Calicis aut panis aliquid decuti in terram anxie patimur.*“

⁽²⁶⁾ *In Ex. hom.* 13,3

⁽²⁷⁾ *In Ps.* 147,14

⁽²⁸⁾ Denzinger, a.a. O., Sv. I, str. 96

⁽²⁹⁾ tamt. s. 95

⁽³⁰⁾ *Sermones in hebdomada sancta*, 4,4

⁽³¹⁾ *Instrukce Posvátné kongregace pro řád svátostí* 26. 3. 1929: AAS 21, (1929), 635

⁽³²⁾ *Dominicae venae* 24. 2. 1980

⁽³³⁾ srov. *Summa theol.* III, q. 802, a. 12c

⁽³⁴⁾ tamt. q. 60, a. 5C, ad 3

⁽³⁵⁾ *Le Crist dans ses mystères*, Paříž 1938, kap. XVIII, č. 4

⁽³⁶⁾ tamt.

Pán Ježíš o svých kněžích

ÚMYSLY PŘI SLAVENÍ EUCHARISTIE

Při výkonu svátostných úkonů pro jejich službu nejlépejších musí být kněží velmi pozorní a formulovat zvláštní úmysl nejen jako lidé, ale také jako vyslanci Nejvyššího.

Postačí úmysl, který má účinnost v úkonu, aby svátost byla platná; ale je vhodné obnovit čistý, svatý a účinný úmysl u všech úkonů, které Mě představují.

Velmi snadno se stává u nezřízeného kněze, který se nikdy nemodlí, že se opíjí, že vášnivě myslí na ekonomické záležitosti; u kněze vlažného, který vykonává své úkony ve spěchu; je to velmi snadné, opakuji, pro kněze, který se zpěčuje svému povolání, který vleče svou službu jako těžké břímě, že si ani neuvědomuje při slavení svátosti, co dělá, a postrádá úmysl, který je nezbytný pro platnost svátosti.

Doporučuji velice Mé Církvi tento bod nesmírné závažnosti, protože od něho se odvíjí řetěz těžkých odpovědností.

Chtěl bych, aby se zraku Mých kněží jevílo jasněji to, co vidím Já, to, oč prosím, to, proč nařikám, to, co supluji, a i to, co nemohu suplovat, protože zákony Mé Církve jsou pevně stanoveny a Já je musím respektovat jako první.

Přišel jsem na svět, abych ho spasil za božské pomoci Mé Církve, Beránkovy milované nevěsty. Proto jsem jí svěřil svou nauku potvrzenou Mými příklady a dal jsem jí svou Krev, svůj život, svou Matku a vše, čím byl a co měl Bůh-člověk a člověk-Bůh. Svými příklady a svým křížem jsem vytyčil cestu k nebi. A abych učinil tuto milovanou Církev silnou a pevnou a dokonal vykupitelské a spásné dílo, seslal jsem Ducha Svatého; On je světlem a duší této Mé milované Církve, On je darem pro Mého Otce, dar, který jsem při-

pravil, když jsem přišel na tento svět, abych se Mu klaněl a daroval Mu duše, kněze a slávu!

Slovo a Duch Svatý vzdáváji Otci slávu spolu s bojující církví, která se pak stává církví očišťovanou a vítěznou, tři v jedné jedině, aby ho oslavila. Já – abych použil vaše slova – jsem jí poslal celou svou lásku, abych zbudoval tuto milovanou Církev, slávu Trojice. To Já, abych uctil svého Otce a spasil svět, jsem ustanovil papežství, episkopát, všechnu církevní hierarchii s Mými představiteli na zemi. Z toho všeho je třeba pochopit Moji lásku k Církvi a zájem, který mám o svatost těch, kteří ji vedou a kteří jí slouží.

Církev je brána, kterou se vstupuje do nebe; je to jediný prostředek spásy, protože právě jí jsem svěřil nesmrtelné poklady. A k spravování těchto pokladů, které jsou hodny, abych je spravoval pouze Já, jsem de-

legoval biskupy a kněze současně s povinností, aby byli druhým Mnou. Jen tak může být vedeno dílo Mých rukou, tato čistá a neposkvrněná Nevěsta, tato Matka katolicismu, která se nikdy neunaví tím, že rozdává odpuštění, protože má Mne, který jsem současně Boží odpuštění i Spasitel lidí.

Mým trůnem na zemi je Moje Církev. V Církvi nachází Bůh-člověk své rozkoše, v Církvi se uctívají tajemství jeho života, utrpení a smrti. Ona má Moje evangelia, která jsou Mým živým rozechvělým slovem; ve svátostáncích jsem Já; ve svátostech jsem Já, který se dávám, vylévám a pronikám do čistých srdcí. Neexistuje pro Mne na zemi nic krásnějšího než Moje Církev, která sestupuje až do očištěnce a pozvedá se až k nebi. Můj Otec se zalíbením shlíží na to, co má ode Mne, na to, co božského obsahuje, aby byla dílem Mým a Ducha Svatého. Proto ho zarmocuje, když vidí na zářivé bělosti Církve skvrny, které ji zneuctívají, proto se rozněcuje jeho spravedlnost, když vidí

nedbalosti, trestuhodné obyčeje, pohrdání, nevděčnosti a nečestnost těch, které nejvíce miluje.

Trojice je na Církev velice žárlivá, protože ona je jejím příbytkem zde na zemi, protože z tohoto nevyčerpatelného pramene získávají duše ctnosti, čistotu a odpuštění.

Jak bych mohl nechtít, aby kněží odpovídali ideálu Mého Otce? Takové je ode Mne požaduje. A co dělám? Jak ho uspokojuji, Já, který se trápím touhou oslavit ho zde na zemi a zůstal jsem zde jen proto, abych mu nadále vzdával čest spolu s Církví a dušemi?

Já, Slovo, a Duch Svatý se abýváme v této poslední etapě světa tím, abychom dali zazářit mé Církvi ve svatých kněžích; božským prostřednictvím Slova a Ducha Svatého spolu s Marií dojde k této radikální univerzální změně, ve které Díla Kříže sehraji velmi aktivní úlohu.

Dojde k novému Vykoupení nikoliv skrze Moje lidské umučení, nýbrž skrze Moje umučení v ukřižovaných duších. A z živého podnětu Ducha Svatého dojde k novým Letnicím pro Otcovu slávu. To je cíl, který vám Já a Duch Svatý předkládáme.

Ale abychom duše spasili, abychom je zanítli, abychom duše zdokonalili, musíme začít u kořene, tj. u Církve, u Mých kněží jako mohutné pomoci pro spásné dílo, které se má uskutečnit a které je již přede dvěma.

Můj Otec spolu se Slovem a s Duchem Svatým působí aktivně. Sešle na Církev oheň, božský dech, který zapálí kněžská srdce horoucím impulzem Ducha Svatého. Pak dojde k hlubšímu poznání vtěleného Slova a Můj Otec se bude usmívat, až uvidí svého božského Syna zvýšeného skrze Ducha Svatého (CC 49, 304–322).

Skrze kněze se Eucharistie v Církvi zvětšuje

V přijímání tvor přijímá Mou Duši, Mé Tělo, Mé neviditelné Božství, které je jedno s Otcem

ŽÁDNÉ HOMOSEXUÁLNÍ „SŇATKY“

Nejvyšší soud v Kalifornii zrušil těsnou většinou platnost zákazu homosexuálních „sňatků“. V následujícím lidovém hlasování v listopadu se však 52 % obyvatel vyslovilo proti těmto sňatkům a zákaz zůstává v platnosti.

KŘEST KONĚ

Protestantský pastor pokřtil hříbě, udělil mu požehnání a vystavil k tomu také křestní list. Předvolal si ho personální referát evangelické církve v Karlsruhe, aby podal vysvětlení svého počínání.

ZA MNOHÉ

Maďarská biskupská konference nařídila, aby počínaje letošními Letnicemi používali kněží v konsekračních slovech nařízený závazný text: ... „která se prolévá za vás a za mnohé“. Dopis kněžím z 11. května podepsal kardinál Erdő, maďarský primas a předseda Rady evropských biskupských konferencí. V dopise byly také nálepky k přelepení patričního místa v liturgických knihách. Je to první, a přitom zpožděná vlašťovka.

KLASICKÁ HUDBA PŘI MŠI BENEDIKTA XVI.

Při papežské pontifikální mši na slavnost Seslání Ducha Svatého v bazilice Sv. Petra vytvářel liturgický rámec pěvecký sbor kolínského dómu, který spolu s Kolínským komorním orchestrem zazpíval Haydnovu mši zvanou Harmoniemesse nebo také mše Stvoření.

Kath-net

Odpověď na útoky

Úroveň útoků a hanobení křesťanství a katolické církve se stále více stupňuje. Konstatovaly to nedávno americká sdělovací prostředky. Cílem útoků je především mystická stránka Církve. A je zřejmé znamením času, že jsme si na takové útoky takřka zvykli.

HANOBNÍ GUADALUPE

V prosinci oslavuje Mexiko zvláštním způsobem zjevení Matky Boží v Guadalupe. Na slavnosti přicházejí miliony poutníků. A právě v prosinci přinesl časopis „Playboy“ ve svém mexickém vydání na titulní straně obraz lehce oděné ženy se závojem, který má připomínat Madonu.

V Chile přišel výtvarník pro přehlídku v nočním klubu v Santiagu s návrhem modelky, která je oděna jako Matka Boží.

V Minnesotě v USA oznámil jeden profesor, že veřejně zneuctí Eucharistii, aby dokázal, že je to pouhá pověra. Na internetu zveřejnil šot, ve kterém mladý muž hodí hostii do vařící vody, až se celá rozplyne, a chce tak dokázat, že za tento skutek ho nepostihl žádný trest.

PŘEČKALI JSME VŠECHNA PRONÁSLEDOVÁNÍ

Nejnovější útoky proti papeži a Vatikánu ukazují, že nepřátelé Církve využívají každou příležitost, aby projevíli svou zlobu. Proto je pro katolíky důležité, aby si byli vědomi, že pronásledování a hanobení jsou osudem Církve od počátku po všechna staletí. Můžeme začít Římskou říší v 1. století. Křesťané byli tehdy mizivou menšinou, a přečkali všechnu přesilu. I dnešní zkoušky Církve přečká. Nevěříme na vražedné pomluvy ani na pomstu. Naši nejvyšší zbraní je láska. My odpouštíme.

Přítom však nezavíráme oči před tím, co visí ve vzduchu. Je to duch antikaticismu, který je duchem antikrista. Že sekulárně orientovaní humanisté nabývají stále více na moci, mohlo by povzbudit všechny, kteří Církev nenávidí. Ale i když se zdá, že tu či tam je ďábel puštěn z řetězu, víme, že Kristus postavil svou Církev na skále a slíbil jasně, že brány pekla jí nepřemohou.

Christ von Morgen 2/2009

visela na něm, ale na něm přetvořeném ve Mne, protože božská plodnost je tak veliká, že dává vzniknout vtělenému Slovu. Když kněz proměňuje chléb a víno, není pouze člověk, ale Bůh v člověku, který plodí vtělené Slovo v předpokladných způsobech.

Kdo jiný by mohl učinit tento zázrak lásky než nekonečná moc lásky, než plodnost nekonečné lásky?

Duch Svátý sehrává během mše velkou roli, protože mezi třemi Osobami je Láskou, která vnukla tvému Ježíši, vtělenému Slovu, skrze Otcovu plodnost mystické vtělení v duších. Ale hlavním jeho posláním je přetvá-

řet kněze ve Mne skrze mystické vtělení, aby žili božským životem v nejtěsnější jednotě s Trojicí.

Můj Otec si vyvolil kněze jako naprosto nezbytný nástroj, aby zpřítomňovali na oltářích velké tajemství, které se zde uskutečňuje, aby skrze tento božský prostředek Eucharistie se uskutečňovalo jejich přetvoření ve Mne.

Jakou moc to přijali kněží u oltáře: že přetvoření ve Mne Mi dávají život z plodnosti Mého Otce; ale to ve svaté povinnosti, aby i oni žili v tomto plodném Životě, který je Životem jen proto, že je nejsvětější plodností věčného Života!

Jak mnoho tajemství obsahuje Eucharistie pro kněze! V mno-

hé nauce a svatých povinnostech, ve kterých oni uplatňují roli Otce, jsou druhým Mnou. Otec Mě v nich mysticky plodí skrze Ducha Svatého a celá Trojice spolupracuje v eucharistické oběti, která se skrze její působení stravuje pro dobro duší.

Proč mnoho kněží neprohlubuje tuto pravdu, která je čini vznešenými? Proč o ní nerozjímají ani neuvažují, ani se nenechají prosáknout touto jedinečnou důstojností a nejsou za ni vděční? Plní jen ze zvyku povinnosti své služby a mechanicky vykonávají nejsvětější úkony svého kněžského povolání.

Můžeme říci, že sama Trojice je kněžím k dispozici, aby uskutecnila eucharistické předpokladné skrze stvořitelství slova, která pronášejí jejich rty. Kněží neuvažují o tom, že Já jsem v nich skrze plodnost Otce, že zůstávám reálně v Eucharistii, nezvažují nekonečnou velikost toho, co plní, přetvoření ve Mne.

Ve slavnostních okamžicích proměňování nejsou prostým nástrojem, ale druhým Mnou. Já jsem v nich, ale jak často oni nejsou ve Mně, a to ani ve svých myšlenkách!

Jak to napravit? Jen skrze přetvářející jednotu, jen skrze modlitbu, usebranost, vnitřní život a především skrze lásku, která přetváří a kterou hledám v těchto důvěrnostech lásky.

Hladovím, aby se Mi dostalo odpovědi, žízním po láskyplné věrnosti v posvátných úkonech kněžské služby. Hladovím a žízním po svatých kněžích, kteří by se stali jedno se Svátým svatých, kteří by byli slávou pro Moji Církev, triumfem proti peklu a útěchou pro Mé Srdce (CC 55, 251-264).

(Pokračování)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 154-160*

Přeložil -lš-

i Duchem Svátým, přijímá také božské Osoby, Trojici v její věčné plodnosti a v plodnosti vtěleného Slova.

Je pravdou, že Moje nejčistší Tělo, Moje nejsvětější Tělo žíví duši, která je přijímá, že jeho božský dotyk smazává všechny lehké hříchy a nedokonalosti. Ale v Eucharistii je Božství, které uskutečňuje v duši svaté účinky milosti, je v ní plodnost Otce, která působí tím, že Mne daruje, ve Mne přetváří.

Jsem největším Otcovým nástrojem, kterým skrze Ducha Svatého vylévá do duše milost, skrze kterou se Otec sděluje.

Otcovým slovem je Slovo a jeho hlasem Duch Svátý. Jestliže se Slovo Otcovo dalo na zemi slyšet, je to jen proto, aby chválil své Slovo, aby světu zjevil svou nekonečnou lásku k jedinému Slovu, které miluje. A skrze Něho a v Něm miluje všechny věci.

Duch Svátý se sděluje mnoha způsoby, ale všechny jsou skryté, intimní, přelíbezná, se zcela zvláštní specifikou plodné Otcovy lásky, kterou chová v sobě. On sděluje jen to, co přijal, jako při vtělení. Duch Svátý oplodnil Marii plodností Otce a Slovo se stalo tělem. Role Ducha Svatého je božská, intimní a navenek se málo ukazuje. On se sděluje duším velice mlčky, tiše, vylévá na ně a do nich skrze milost a skrze Otcovu plodnost nevýslovné účinky. Nikdy se nevzdaluje od duše, která je v milosti, nýbrž ustavičně se daruje, ve dne v noci v ní působí a zvětšuje stupně své milosti a její přetvoření ve Mne. Nic tak neprospívá tomuto přetvoření jako přijetí eucharistické Svátosti, ve které jako Bůh-člověk darují své Lidství a své Božství, jedno s Otcem a Duchem Svátým.

Jakou důstojnost jsem udělil kněžím! Kdyby zde na zemi nebylo kněží, nebyla by zde Eucharistie. Tato veliká Svátost byla svěřena vůli a úmyslu kněze. Je tomu, jako by sama Trojice svým způsobem zá-

Pro rozkvět liturgie

Tato metoda kombinovat všechna umění, intelekt, srdce i smysly, která pocházela z Východu, nabyta na Západě nesmírného rozvoje a dosáhla nesrovnatelných vrcholů v iluminovaných svazcích Bible a v jiných dílech víry a umění, která v Evropě kvetla až do vynálezu knihtisku a dokonce i potom. V každém případě se u Rabana Maura projevuje mimořádné vědomí o nutnosti rozvíjet, pokud jde o zážitky víry, nejen mysl a srdce, ale také smysly pomocí oněch dalších aspektů estetického vkusu a lidské vnímavosti, které přivádějí člověka k tomu, aby prožíval pravdu celou svou bytostí, „duchem, duší i tělem“. To je důležité: víra není jen myšlení, ale dotýká se celého našeho bytí. Jelikož se Bůh stal člověkem s tělem a kostmi, vstoupil do smyslového světa, musíme hledat setkání s Bohem ve všech dimenzích našeho bytí. Tak Boží skutečnost skrze víru proniká do naší bytosti a přetváří ji. Z toho důvodu soustředil Rabanus Maurus svou pozornost především na liturgii jakožto syntézu všech dimenzí našeho vnímání skutečnosti. Tato intuice činí Rabana Maura mimořádně aktuálním. Skutečně vzhledem k tomu, že Rabanus byl především mnich, celý jeho zájem byl zaměřen na liturgické slavnosti. Zůstala po něm také slavná „Carmina“, zpěvy navržené k použití především při liturgických slavnostech. Nevěnoval se tedy básnickému umění jako cíli samému o sobě, ale podřizoval umění a všechny další způsoby vyjadřování úkolu prohlubování Božího slova. Snažil se proto s krajním úsilím a pečlivostí uvádět své současníky, ale především posvěcené služebníky (biskupy, kněze a jáhny) k pochopení hluboce teologického a duchovního významu všech prvků při slavení liturgie.

Pokoušel se tak pochopit a předkládat druhým teologic-

ké významy ukryté v obřadech a čerpal přitom z Bible a tradice Otců. Neváhal uvádět kvůli poctivosti, a také aby dal větší váhu svým výkladům, patristické prameny, kterým vděčil za své poznatky. Pomáhal si jimi svobodně a s pozorným rozlišováním a dále tak rozvíjel patristické myšlení. Například na konci „První epistolý“, určené „spolubiskupovi“ diecéze Mohuč, když odpověděl na požadavek vysvětlit chování, které je třeba zachovat při uplatnění pastorační odpovědnosti, pokračuje: „Napsali jsme ti všechno tak, jak jsme to vyvodili z Písma svatého a kánonů Otců. Ty se však, přesvatý muži, rozhodni, jak se ti to zdá nejlepší, a snaž se usměrňovat svá hodnocení tak, abys ve všem zaručil rozvážnost, protože ona je matkou všech ctností“ (*Epistulae*, I, PL 112, sl. 1510 C). Tak je vidět kontinuitu křesťanské víry, která má své počátky v Božím slovu; je však stále živá a rozvíjí se a vyjadřuje se novými způsoby vždy v návaznosti na celou stavbu, celou budovu víry.

Komentáře k Božímu slovu

Vzhledem k tomu, že nedílnou součástí slavení liturgie je Boží slovo, věnoval mu Rabanus Maurus své největší úsilí po celý svůj život. Vytvořil přiměřené exegetické vysvětlivky takřka ke všem biblickým knihám Starého i Nového zákona s jasným pastoračním záměrem, který zdůvodňuje slovy, jako jsou tato: „Napsal jsem tyto věci..., skloubil jsem vysvětlivky a návrhy mnoha jiných, abych poskytl službu chudému čtenáři, který nemůže mít k dispozici všechny knihy, ale také abych usnadnil práci těm, kterým se v mnoha věcech nedaří proniknout do hloubky a pochopení významů, které objevili Otcové“ (*Commentatorium in Matthaeum praefatio*, PL 107, sl. 727 D). Skutečně v komentářích biblických textů čerpal plnými rukama ze starých Otců,

NÁVŠTĚVA POTVRZENA

Svatý stolec potvrdil, že Benedikt XVI. navštíví ve dnech 26.–28. září 2009 Českou republiku. Zavítá do Prahy, Brna a Staré Boleslavi. Stalo se tak na závěr návštěvy prezidenta Klause ve Vatikánu. Bude to třináctá zahraniční cesta tohoto papeže.

Předmětem rozhovoru při soukromé audienci u papeže byly vztahy mezi Českou republikou a katolickou církví. Ty stále zatěžují nevyřešené majetkové otázky z dob komunistické nadvlády. Česká republika je se svými 59 % obyvatel bez vyznání nejvíce sekularizovanou zemí bývalého východního bloku.

ŽIDOVSKÝ DÍK PAPEŽI

Židovský světový kongres vyslovil Benediktu XVI. poděkování za jeho apoštolskou cestu do Svaté země. Stalo se tak při návštěvě jeho představitelů ve Vatikánu. Předseda kongresu Ronald S. Lauder zdůraznil potřebu spolupráce a respektování náboženské svobody. Světový židovský kongres vznikl v Ženevě v roce 1936 jako mezinárodní sdružení židovských obcí a organizací v diaspoře.

Kath-net

se zvláštní zálibou pro Jeronýma, Ambrože, Augustina a Řehoře Velikého.

Otázky pokání

Výrazná pastorační citlivost ho pak přivedla k tomu, že si dal za úkol přispět k problému, který nejvíce pociťují věřící i posvátní služebníci jeho doby: pokání. Byl totiž kompilátorem „Penitenciářů“ – jak je nazýval –, ve kterých podle dobového obyčeje byly vypočítány hříchy a odpovídající tresty, přičemž používal pokud možno motivace čerpané z Bible, rozhodnutí koncilů a papežských dekretů. Tyto texty využívali karolinští panovníci ve svém úsilí o reformu Církve a společnosti. Stejněmu pastoračnímu záměru odpovídají díla jako „De disciplina ecclesiastica“ a „De institutione clericorum“, ve kterých Rabanus čerpal především z Augustina a vysvětloval kléru i neučeným své diecéze základní prvky křesťanské víry: byly to svého druhu malé katechismy.

Nezapomínat na Boha

Chtěl bych uzavřít prezentaci tohoto velikého „muže Círk-

ve“ citací jeho slov, ve kterých se dobře odráží jeho základní přesvědčení: „Kdo je nedbalý v kontemplaci (cui vacare Deo negligit), zbavuje sám sebe vidění Božího světa; kdo se nechá nekontrolovaným způsobem strhnout svým zaměstnáním a dovoluje svým myšlenkám, aby jimi zmítaly zmatky věci tohoto světa, odsuzuje se k absolutní neschopnosti proniknout do neviditelných Božích tajemství“ (Lib. I, PL112, sl. 1263 A). Myslím, že Rabanus Maurus adresuje dnes tato slova také nám: během zaměstnání s jeho frenetickými rytmy i v době prázdnin máme si rezervovat čas pro Boha. Otevřít mu náš život a věnovat mu myšlenku, úvahu, krátkou modlitbu; a především nesmíme zapomenat na neděli jako na den Páně, den liturgie, abychom vnímali v kráse našich chrámů, posvátné hudby a Božího slova krásu samotného Boha a umožnili mu vstoupit do našeho života. Jen tak se náš život stane velkým, stane se opravdovým životem.

Bollettino Vaticano 3. 6. 2009
Mezilitulky redakce Světla

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

výtvarnému umění, uměleckým a literárním hodnotám, že přivodily úpadek pražské univerzity, jejíž úkoly převzaly vysoké školy v Lipsku a ve Vídni, že i městské a venkovské školství postihla těžká krize. Husitská revoluce zastavila veškerou stavební činnost v Čechách, což těžce znamenalo i výstavbu katedrál svatého Víta na Pražském hradě, o kterou se dnes chtějí pohrobci husitů a komunistů s katolickou církví hrdlovat. Celé hospodářství země upadlo v první polovině 15. století do hluboké krize, ke které přispěl jednak úplný úpadek těžby v Kutné Hoře, jednak zátěž, jakou představovalo vydržování stálých vojsk. Tento rozvrat hospodářství se nepodařilo napravit do konce 15. ani na začátku 16. století.

Jako protiváhu hmotného a kulturního zpusťování uvádějí někteří autoři export reformačních idejí. Tím bych se nijak nechválil, neboť výsledný reformační rozkol Evropě žádné požehnání nepřinesl, právě naopak. Už jen samotný fakt roztržení Církve je závažným a neomluvitelným porušením evangelia a vůle Ježíše Krista. Byl to nástup lidské svévole, která nakonec nezná hranic a jejíž tragické minulé, současné i budoucí důsledky ani nejsme schopni dohlédnout. Není to jistě náhoda, že největší problémy a největší úbytek kněží i věřících v katolické církvi se dnes projevuje právě v těch zemích, kde tato církev sousedí s protestanty. Ekumenismus vykročí na opravdu dobrou cestu, až se jediný Zakladatel jediné Církve dočká ode všech odloučených upřímného kajícího doznání, že k jejich odloučení nikdy nemělo dojít.

V letošním roce si svět připomíná dvousté výročí narození Charlese Darwina. Tato osobnost nás musí zajímat nejen jako tvůrce tzv. evoluční teorie,

ale jako příklad člověka, na kterém je zjevná geneze praktického ateismu jakožto záměrně budovaného a šířeného přesvědčení. Když Darwin odmítá náboženství, odmítá pravdu, kterou sám velice dobře poznal, ale která se mu nelíbí pro nároky, jaké klade na člověka. Darwin tedy nenechává náboženství stranou jako vědec, který všechno nadpřirozené ignoruje, ale chce právě jako vědec dát k dispozici „nové evangelium“ bez Boha, které nese všechny znaky falešného proroctví. Jeho nauka je dokonalým protikladem Božího Zjevení. Je to teorie smrti, zmetků, násilí, selekce a diskriminace a věčného nelítostného boje o život. Toto nové evangelium, které chce záměrně učinit Boha zcela zbytečným, nemohlo zůstat bez vlivu na praktický život jednotlivců i společností. Ta si postupně dokonale osvojila jeho zásady. Není třeba vypočítat celou škálu příkladů, kde se dnes ve velkém a systematicky aplikuje „právo silnějšího“ jako něco zcela samozřejmého. Zvykli si na to v plné míře i sdělovací prostředky.

Každý, komu se Bůh stal nepohodlným a kdo by se ho rád zbavil, vítá takové Darwinovo evangelium, vítá materialistickou propagandu a nejsou mu proti myslí nejrůznější projevy odporu proti Božímu zákonu včetně masových pouličních „estrád“, je rád, když se může odvolávat na většinu, protože v ní nachází pro sebe oporu, přestává být ve svém odmítavém postoji k Nejvyššímu sám a cítí se v takové „společnosti“ o něco bezpečnější.

V zemi, kde se odpor ke katolické církvi stal národní tradicí, kde nás neustále ubývá, jsme cílem silicích útoků a protiventství, a kde také nejspíš přijdeme o svůj církevní majetek, je ve skutečnosti nejtragičtější to, jak mnoho je dnes kolem nás li-

di, kteří vůbec nesměřují ke spáse. Především tato skutečnost by nám neměla dopřát klidu.

Pro ty, kteří nikdy nepoznali Ježíše Krista, má jistě Bůh své cesty, jak je přivést k sobě. Situace nevěřících kolem nás však bude asi složitější. To, co je možno říct o domorodci v pralese nebo o prostém člověku, utopeném v islámském moři, neplatí o člověku, který chodí denně kolem katolických chrámů, sedí v jedné třídě nebo na jednom pracovišti s křesťany, má na dosah ruky i křesťanská média a i v jiných sdělovacích prostředcích se může setkat s projevy a obsahem pravého náboženství. A co říct o těch, kteří víru prostě vědomě odhodili? Na ty všechny se vztahují Ježíšova jednoznačná slova: „Kdo neuvěří, bude zavřzen“, kterým správně rozuměl i Darwin. To neznámá, že je předem posíláme do pekel, ale musíme je pokládat za vážně ohrožené lidi, za jejichž záchranu jsme spoluodpovědní.

Taková odpovědnost zavazuje nastoupit naprosto zřetelně zcela odlišný životní způsob, než jaký vedou ostatní. Neměli bychom mít v ústech Ježíše Krista, a v srdci toužit po světě, jak říká sv. Ignác z Antiochie. Bohužel máme dnes sklon si toto svoje poslání zjednodušit anebo se z něho nějak vyzout. Někteří dokonce jednají z pozice, jako by měli k dispozici „volné vstupenky“ do nebe a mohli je sami distribuovat všem, se kterými si v přátelském dialogu porozumí.

Když před více než tisíci lety přišli do našich zemí soluňští bratři hlásat evangelium, přinášeli našim pohanským předkům nikdy neslýchanou radostnou zvěst. Mohli se jí cítit ohroženi jen představitelé původního pohanského náboženství. Situace dnešního apoštolátu je ztížená tím, že máme hlásat něco, co posluchači nepokládají za neznámé, ale co předem od-

mítají a nejednou je v tom podporoval špatný příklad křesťanů. Často se dokonce domnívají, jako by těžkosti nejrůznějšího druhu, se kterými se potýkají, měl na svědomí onen odmítaný Bůh. Když se ocitnou v úzkých, obviňují ho, jak se může dívat na to, co je postihlo, ale přitom před ním utíkají, strkají hlavu do písku, aby měli dojem, že žádný Bůh není. Obviňují ho, kdykoliv je dusí zlo, ale nepřipouštějí si, že je sami o své újmě svévolně zaseli. Jejich problém je v tom, že nepoznali pravou tvář dobrotivého Otce. Kdo však jim má dát poznat tuto tvář?

Bůh také uplatňuje právo silnějšího, ale zcela jinak. Bylo mu líto zástupů, protože jsou jako ovce bez pastýřů, vydané na pospas vlkům. Svou „přesilu“ osvědčil tak, že se zřekl sám sebe a vzal na sebe podobu služebníka. Svou všemohoucnost projevuje v síle své milosti a milosrdné lásky. Přišel mezi lidi, aby na svůj úkor pomáhal všem potřebným, nikoliv aby se měl dobře na úkor druhých.

Někdy se nám může zdát, že jsme na tom jako učedníci při bouřlivé noční plavbě. Všechno se kolem nás hroučí, a Pán jako by přitom spal. Případ Torstena Hartunga nás přesvědčuje, že Bůh nespí ani tam, kde už ho člověk vůbec nebere na vědomí. Umí změnit poušť v úrodnou krajinu, skálu v prameny vod.

Křesťanství není věcí přesvědčování, ale velikosti, napsal sv. Ignác Antiošský. V tom je jeho velikost, že věrně následuje svého Pána. První křesťané přísně tajili svá posvátná shromáždění, ale na veřejnosti o svém Pánu svědčili zřejmě velmi výmluvně přesvědčivostí svého příkladu. Ačkoliv byli vystaveni pomluvám a pronásledování, jejich počet stále rostl, až dokonce nabyli převahy. Naše bohoslužby vysílá televize, ale je také zblízka patrné naše osobní svědectví o pravé velikosti našeho Boha?

-/š-

Pondělí 22. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (533): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 V posteli chit-chat (12. díl) 7:25 NOEparáda (30. díl) 7:45 Sen pokračuje 8:10 Cesty za poznáním: Eze, Sousse, Palác Dolmabahce 8:40 Noční univerzita: Dilema ve víře a vztahu k církvi - Prof. Tomáš Halík 9:55 Druhé čtení 10:20 Pro vita mundi (109): P. František Hurina 10:50 SHIZUOKA 07 - Na jedné lodi 11:45 O Mlsálkovi (7/18): Jak Mlsálek s Vinnetouem a Old Shatterhandem lovili medvěda 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Bude líp 13:15 Vše pro Krále a pro moji Královnu 13:35 Čali vodi / Sytá duše [P] 14:05 Hospic Rajhrad [P] 14:20 Kostel na předměstí 14:35 Cesty za poznáním: Karella 15:05 Sen pokračuje 15:30 Harfa Noemova II. (15. díl) 15:55 H2Onews 16:05 Lidé na cestě 16:20 Cesta k andělům (12): Miluška Voborníková 17:00 NOEparáda (10. finále) [L] 17:20 Brazílie - Volání Boha 17:40 Mikroregion Třemšín (2. díl) 17:50 Octava dies (533): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 18:20 To pravé srdce Evropy 18:35 O Mlsálkovi (8/18): Jak začal Mlsálek trénovat na zimní olympiádu [P] 18:45 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (8. díl) 19:45 Hospic Rajhrad 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova II. (16. díl) [P] 20:25 Přírodní záranky Evropy (7/12): Fauna a flóra [P] 21:15 Na koberečku (66) 21:30 GOODwillBOY 22:00 Primiční homilie P. Jaroslava Němce, SDB 22:20 Zpravodajské Noeviny 22:30 Bude líp 23:40 Nikolčiny tóny duše 23:50 Čali vodi / Sytá duše 0:20 H2Onews 0:30 Druhé čtení 0:55 Harfa Noemova II. (15. díl) 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 23. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: Dilema ve víře a vztahu k církvi - Prof. Tomáš Halík 7:30 Přírodní záranky Evropy (7/12): Fauna a flóra 8:20 Pro vita mundi (109): P. František Hurina 8:50 Na koberečku (66) 9:05 Brazílie - Volání Boha 9:25 Skanzen Řepora [P] 9:45 Čali vodi / Sytá duše 10:15 Noemova pošta: červen 11:45 O Mlsálkovi (8/18): Jak začal Mlsálek trénovat na zimní olympiádu 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Benefiční koncert 13:20 Octava dies (533): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:50 Přírodní záranky Evropy (7/12): Fauna a flóra 14:40 Brazílie - Volání Boha 15:00 To jsou těžké vzpomínky 15:30 Kostel na předměstí 15:45 Zpravodajské Noeviny 15:55 Svatý František Xaverský a misie jezuitů 16:40 Sen pokračuje 17:05 Dětská televize (5/2009) 17:30 Čali vodi / Sytá duše 18:00 Hospic Rajhrad 18:15 Skanzen Řepora 18:35 O Mlsálkovi (9/18): Mlsálek je protivný 18:45 Cesta k andělům (12): Miluška Voborníková 19:25 Vše pro Krále a pro moji Královnu 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 21:05 Historie válečného letectví (10. díl): Začátek invaze, Ploesti [P] 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Hospic Rajhrad 22:00 Druhé čtení 22:25 Modlitby se zpěvy Taizé 23:25 Nikolčiny tóny duše 23:35 Kostel na předměstí 23:50 Zpravodajské Noeviny 0:00 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 1:00 Poslech Radia Proglas.

Středa 24. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Historie válečného letectví (10. díl): Začátek invaze, Ploesti 6:45 Nikolčiny tóny duše 6:55 Skanzen Řepora 7:15 Svatý František Xaverský a misie jezuitů 8:00 Cesty za poznáním: Eze,

Sousse, Palác Dolmabahce 8:30 Kostel na předměstí 8:45 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 9:45 Hospic Rajhrad 10:00 Harfa Noemova (16. díl) 10:25 Generální audience Benedikta XVI. [L] 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Nikolčiny tóny duše 12:15 Pro zdraví (8): Dům sv. Veroniky v Paskově 12:25 Přírodní záranky Evropy (7/12): Fauna a flóra 13:15 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 14:15 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 15:15 Svatý František Xaverský a misie jezuitů 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Brazílie - Volání Boha 16:30 Čteme z křesťanských periodik 16:40 NOEparáda (10. díl) 17:00 V posteli chit-chat (13. díl) [P] 17:50 Dětská televize (5/2009) 18:15 Lidé na cestě 18:35 O Mlsálkovi (10/18): Mlsálek zpívá do rádia [P] 18:45 NOEparáda (10. finále) 19:05 Hospic Rajhrad 19:20 Octava dies (533): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Říkají to filmem (11. díl): Petr Baran [P] 21:05 Píseň svobody - Bakhita 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Pro zdraví (9): Nikotin a školou povinní 21:55 Kostel na předměstí 22:10 Generální audience Benedikta XVI. 23:40 Harfa Noemova II. (16. díl) 0:00 H2Onews 0:10 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 25. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Primiční homilie P. Jaroslava Němce, SDB 6:35 Benefiční koncert 7:50 Mikroregion Třemšín (2. díl) 8:00 Čteme z křesťanských periodik 8:10 Píseň svobody - Bakhita 8:40 Přírodní záranky Evropy (7/12): Fauna a flóra 9:30 Cesta k andělům (12): Miluška Voborníková 10:10 Říkají to filmem (11. díl): Petr Baran 11:10 Skanzen Řepora 11:30 Kostel na předměstí 11:45 O Mlsálkovi (10/18): Mlsálek zpívá do rádia 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Arabská poušť 12:15 Čali vodi / Sytá duše 13:05 Svatý František Xaverský a misie jezuitů 13:50 V posteli chit-chat (13. díl) 14:40 NOEparáda (10. finále) 15:00 Octava dies (533): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 15:30 Brazílie - Volání Boha 15:50 Hospic Rajhrad 16:05 Zpravodajské Noeviny 16:15 Říkají to filmem (11. díl): Petr Baran 17:15 Pro vita mundi (109): P. František Hurina 17:45 Harfa Noemova II. (16. díl) 18:05 Skanzen Řepora 18:25 František kardinál Tomášek 18:35 O Mlsálkovi (11/18): Jak se Mlsálek topil [P] 18:45 GOODwillBOY 19:15 Na koberečku (66) 19:30 Pro zdraví (9): Nikotin a školou povinní 19:40 Nikolčiny tóny duše 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová [P] 20:45 Přírodní záranky Evropy (7/12): Fauna a flóra 21:35 Kostel na předměstí 21:50 Zpravodajské Noeviny 22:00 Noční univerzita: Dilema ve víře a vztahu k církvi - Prof. Tomáš Halík 23:15 Octava dies (533): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:45 Na koberečku (66) 0:00 Benefiční koncert 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 26. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Na koberečku (66) 6:30 V posteli chit-chat (13. díl) 7:20 NOEparáda (10. finále) 7:40 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 8:20 Kostel na předměstí 8:35 František kardinál Tomášek 8:45 Čali vodi / Sytá duše 9:15 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 10:15 Přírodní záranky Evropy (7/12): Fauna a flóra 11:05 Pro vita mundi (109): P. František Hurina 11:35 Pro zdraví (9): Nikotin a školou povinní 11:45 O Mlsálkovi (11/18): Jak se Mlsálek

topil 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Píseň svobody - Bakhita 12:35 Octava dies (533): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:05 Pro vita mundi (109): P. František Hurina 13:35 Na koberečku (66) 13:50 Čali vodi / Sytá duše 14:20 Skanzen Řepora 14:40 Nikolčiny tóny duše 14:50 Přírodní záranky Evropy (7/12): Fauna a flóra 15:40 Zpravodajské Noeviny 15:50 František kardinál Tomášek 16:00 Noemova pošta: červen 17:30 Popelka 19:00 Pro zdraví (9): Nikotin a školou povinní 19:10 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl: Cyril a Metoděj [P] 21:35 Primiční homilie P. Jaroslava Němce, SDB 21:55 Octava dies (533): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 Říkají to filmem (11. díl): Petr Baran 23:25 NOEparáda (10. finále) 23:45 František kardinál Tomášek 23:55 H2Onews 0:05 Modlitby se zpěvy Taizé 1:05 Poslech Radia Proglas [L]

Sobota 27. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Říkají to filmem (11. díl): Petr Baran 7:15 Hospic Rajhrad 7:30 Dětská televize (5/2009) 7:55 Popelka 9:25 Čali vodi / Sytá duše 9:55 V posteli chit-chat (13. díl) 10:45 NOEparáda (10. finále) 11:05 Cesty za poznáním: Mexico City 11:35 Čteme z křesťanských periodik 11:45 O Mlsálkovi (12/18): Mlsálek a drak 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Harfa Noemova II. (16. díl) 12:25 Píseň svobody - Bakhita 12:55 H2Onews 13:05 Benefiční koncert 14:20 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 15:20 Pro vita mundi (109): P. František Hurina 15:50 Přírodní záranky Evropy (7/12): Fauna a flóra 16:40 Říkají to filmem (11. díl): Petr Baran 17:40 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 18:20 Hospic Rajhrad 18:35 O Mlsálkovi (13/18): Mlsálkovy maléry 18:45 Harfa Noemova II. (16. díl) 19:05 Čteme z křesťanských periodik [P] 19:15 Pro zdraví (9): Nikotin a školou povinní 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 21:05 Historie válečného letectví (10. díl): Začátek invaze, Ploesti 21:35 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (1. díl) [P] 22:15 Druhé čtení 22:40 Říkají to filmem (11. díl): Petr Baran 23:40 Brazílie - Volání Boha 0:00 Pro zdraví (9): Nikotin a školou povinní 0:10 Zpravodajské Noeviny 0:20 Svatý František Xaverský a misie jezuitů 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 28. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Druhé čtení 6:50 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 7:50 Harfa Noemova II. (16. díl) 8:10 Mikroregion Třemšín (3. díl) [P] 8:20 Čali vodi / Sytá duše 8:50 Brazílie - Volání Boha 9:10 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 9:50 Evangelium 10:00 Mše svatá ze Slovenska [L] 11:00 Píseň svobody - Bakhita 11:30 Skanzen Řepora 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:50 Evangelium 13:00 Harfa Noemova II. (16. díl) 13:20 Noční univerzita: P. ThDr. Michael Slavík - Setkání u studny (1. díl) 14:00 Píseň svobody - Bakhita 14:30 Pro vita mundi (128): Marcela Dostálová 15:10 Říkají to filmem (11. díl): Petr Baran 16:10 Skanzen Řepora 16:30 Čali vodi / Sytá duše 17:00 Nešpor na zakončení Roku sv. Pavla [L] 18:30 V posteli chit-chat (13. díl) 19:20 Zikův svět zvířat (1. díl) [P] 19:45 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 Eva Henychová a skupina Oboroh: Festival pod věží 2008 21:00 Octava dies (534): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 21:30 Hospic Rajhrad 21:45 Druhé čtení 22:10 Bez hábitu: Kongregace sester Matky Božího milosrdenství 23:10 Zpravodajský souhrn týdne 23:40 Říkají to filmem (11. díl): Petr Baran 0:40 NOEparáda (10. finále) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

ČÍM VÍCE OBĚTÍ, TÍM ÚSPĚŠNĚJŠÍ JE NÁBOŽENSTVÍ

Studie British Columbia University ve Vancouveru dokládá, že náboženství je tím úspěšnější, čím více obětí vykazují jeho představitelé. Jedním z podstatných důvodů světového rozšíření křesťanství bylo pronásledování křesťanů v Římě. Přípravenost k oběti zvyšuje věrohodnost náboženských vůdců. Pozitivní roli hrají příklady odříkání, jakými jsou sliby chudoby, čistoty a poslušnosti mnichů. Církve, které si zpodobňují život, samy sebe sabotují.

ATEISTÉ SE CHTĚJÍ „ODKŘÍTÍ“

Více než 100 000 britských ateistů ve veřejném prohlášení odmítá svůj křest. Vyzývá k tomu ateistická Národní sekulární společnost na svých internetových stránkách a nabízí certifikát vytištěný na pergamenovém papíru v ceně 3,24 €. Iniciátorem kampaně je 56letý ošetřovatel John Hunt. Požadoval, aby jeho křest byl zrušen, protože byl pokřtěn bez svého souhlasu a nyní v Boha nevěří. Zaplatil novinám 65 € za zveřejnění svého prohlášení, že je „odkřtěn“. V registru své farnosti však vyškrtnut není, protože jednou udělený křest není možno zrušit.

Z 25 milionů pokřtěných anglikánů navštěvují bohoslužby 4,4 %. Podobná situace je u evangelických denominací v Německu. *Kath-net*

PROGRAM POUTÍ V KOSTELNÍM VYDŘÍ V ROCE 2009

Při příležitosti **300. výročí vzniku poutního místa** v Kostelním Vydrří udělil brněnský biskup Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle **milost plnomocných odpustků** pro místní kostel Panny Marie Karmelské od 25. března do 31. prosince 2009 za dodržení obvyklých podmínek.

POUŤ PRO MUŽE - neděle 5. 7. - 9.00 přednáška, 10.00 mše svatá • **MALÁ POUŤ - neděle 12. 7.** - 8.00 a 10.00 mše svatá • **KNĚŽSKÁ POUŤ - čtvrtek 16. 7.** - 8.00 mše svatá, 10.00 mše svatá s účastí otce biskupa • **VELKÁ POUŤ - sobota 18. 7.** - 19.00 mše svatá, adorace; **neděle 19. 7.** - 7.00, 8.00, 9.30 a 11.00 mše svatá, 14.30 svátostné požehnání • **SRPNOVÁ POUŤ - neděle 23. 8.** - 8.00 a 10.00 mše svatá • **ŘÍJNOVÁ POUŤ - neděle 11. 10.** - 8.00 a 10.00 mše svatá • **PRVNÍ SOBOTY V MĚSÍCI** - 16.00 příležitost ke svátosti smíření, 16.30 růženc, 17.00 mše svatá, loretánské litanie, adorace se svátostným požehnáním.

Římskokatolická duchovní správa v Římově Vás srdečně zve na **LETNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ**, která se koná **v neděli 5. července 2009** ke svátku Navštívení Panny Marie. **Program pouti: sobota 4. července** - mše svatá v předvečer pouti v 18 hodin • **neděle 5. července** - mše svatá v 7.15 a v 9.00 hodin, v 11 hodin slavná mše svatá (celebruje Mons. Josef Kavale, děkan kapituly českobudějovické). Během dopoledne příležitost ke svatě zpovědi. Svátostné požehnání a zakončení pouti ve 14.30 hodin.

„Zázračná medailka“ - přívěs na řetízek, zlato 14kar.: malá (14 mm) - 995 Kč, střední (16 mm) - 1800 Kč, velká (19 mm) - 2900 Kč. Zlaté růžencové prsteny - cca 2900 Kč (podle váhy). Zasiíláme na dobírku (+ poštovné a balné) do tří týdnů. **Objednávky na adrese:** L. Novotná, Rožňavská 3, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Liturgická čtení

Neděle 21. 6. - 12. neděle v mezidobí

1. čt.: Job 38,1-8-11
Ž 107 (106),23-24.25-26.28-29.30-31

Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, neboť jeho milosrdenství trvá navěky.*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 2 Kor 5,14-17

Ev.: Mk 4,35-41

Slovo na den: *Na druhý břeh!*

Pondělí 22. 6. - nez. pam.

sv. Paulína Nolánského nebo sv. Jana Fishera a Tomáše Mora

1. čt.: Gn 12,1-9

Ž 33 (32),12-13.18-19.20+22

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Mt 7,1-5

Slovo na den: *Jak soudíte, budete sami souzeni.*

Úterý 23. 6. - ferie

1. čt.: Gn 13,2.5-18

Ž 15 (14),2-3ab.3cd-4ab.5

Odp.: 1a (*Hospodine, kdo smí prodlévat v tvém stánku?*)

Ev.: Mt 7,6.12-14

Slovo na den: *Úzká cesta.*

večer:

1. čt.: Jer 1,4-10

Ž 71 (70),1-2.3-4a.5-6ab.15ab+17

Odp.: 6b (*Od klína mé matky byls mým ochráncem.*)

2. čt.: 1 Petr 1,8-12

Ev.: Lk 1,5-17

Slovo na den: *Ochotný lid.*

Středa 24. 6. - slavnost Narození

sv. Jana Křtitele

1. čt.: Iz 49,1-6

Ž 139 (138),1-3.13-14ab.14c-15

Odp.: 14a (*Chválím tě, že jsem vznikl tak podivuhodně.*)

2. čt.: Sk 13,22-26

Ev.: Lk 1,57-66.80

Slovo na den: *Žil na poušti.*

Čtvrtek 25. 6. - ferie

1. čt.: Gn 16,1-12.15-16

Ž 106 (105),1-2.3-4a.4b-5

Odp.: 1a (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý.*)

Ev.: Mt 7,21-29

Slovo na den: *Přihlala se vichřice.*

Pátek 26. 6. - ferie

1. čt.: Gn 17,1.5.9-10.15-22

Ž 128 (127),1-2.3.4-5

Odp.: 4 (*Hle, tak bývá požehnan muž, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 8,1-4

Slovo na den: *Ne abys někomu o tom říkal!*

Sobota 27. 6. - nez. pam. sv. Cyrila

Alexandrijského nebo sobotní pam. Panny Marie

1. čt.: Gn 18,1-15

Lk 1,46-48a.48b-49.50+53.54-55

Odp.: 54b (*Pán pamatoval na své milosrdenství.*)

Ev.: Mt 8,5-17

Slovo na den: *Jak jsi uvěřil, tak ať se ti stane.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. - 27. ČERVNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 6.		PO 22. 6.		ÚT 23. 6.		ST 24. 6.		ČT 25. 6.		PÁ 26. 6.		SO 27. 6.			
Antifona	1136	1262	1150	1278	1166	1295	1396	1570	1197	1329	1213	1346	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1136	1263	1151	1279	1166	1296	1396	1570	1198	1330	1213	1346	1666	1883		
Antifony	1137	1264	1151	1279	1167	1296	1397	1570	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	813	914	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1140	1267	1155	1283	1170	1300	1397	1571	1201	1334	1217	1351	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	701	791	1155	1284	1170	1300	1397	1571	1202	1334	1218	1351	1669	1886		
Prosby	1140	1268	1155	1284	1171	1300	1398	1571	1202	1334	1218	1351	1655	1886		
Závěrečná modlitba	701	791	1393	1566	1171	1301	1398	1572	1202	1335	1218	1352	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1141	1269	1156	1285	1172	1301	1264	1402	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1142	1269	1157	1285	1172	1302	1398	1572	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1265	1403	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1144	1271	1159	1288	1175	1305	1399	1572	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	701	791	1159	1288	1175	1305	1398	1572	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
	SO 20. 6.															
Hymnus	1132	1258	1145	1273	1160	1290	1394	1567	1400	1573	1207	1340	1223	1358	807	907
Antifony	1133	1259	1146	1274	1161	1290	1395	1568	1400	1574	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1751	1971	1761	1982	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1135	1261	1149	1277	1164	1294	1395	1568	1400	1574	1211	1344	1226	1361	810	911
Ant. ke kant. P. M.	700	791	701	791	1164	1294	1395	1569	1401	1575	1211	1344	1227	1361	702	792
Prosby	1135	1261	1149	1277	1165	1294	1395	1569	1401	1575	1211	1345	1227	1362	811	911
Záv. modlitba	701	791	701	791	1393	1566	1396	1569	1398	1572	1212	1345	1227	1362	702	792
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1238	1374	1242	1379	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKA

PANNA MARIA V KRÁLOVSTVÍ BOŽÍ VŮLE

Luisa Piccarreta • Z italštiny přeložil P. Antonín Filip M. Stajner

Velká italská mystička Luisa Piccarreta (1865–1947), jejíž proces blahorečení právě probíhá, sepsala mj. rozjímání s nebeskou Královnou, Pannou Marií. Původně to bylo 31 rozjímání na každý den měsíce května, ovšem později připojila dalších šest kapitol a z knížky se tak stala časově neomezená příručka každodenního duchovního života, který se projevuje věrností nejsvětější Vůli Boží vždy a za všech okolností.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 124x189 mm, 216 stran, 225 Kč

SVĚDEK BOŽÍ LÁSKY

Anna Penna • Z italštiny přeložila

Milena Macková

Životní příběh svatého faráře arského Jana Marii Vianneye, který je doprovázen úryvkem jeho kázání.

Paulinky • Brož., zúž. A5, 104 stran, 115 Kč

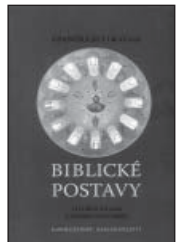

BIBLICKÉ POSTAVY • LITURGICKÝ ROK S OSOBNOSTMI BIBLE

Gianfranco Ravasi • Z italštiny přeložil Reginald Pavel Větrovec

Kniha je pozoruhodným komentářem k nedělním a svátečním čtením všech tří cyklů liturgického roku. Autor jednotlivé perikopy komentuje z perspektivy konkrétní biblické postavy, objevující se v biblických čteních. Tento úhel pohledu je často opomíjen, a přitom je pro čtenáře velmi přínosný. Odráží totiž víru, charakter i temperament těchto postav a umožňuje tak srovnání našeho a jejich jednání. Kniha je také bohatým zdrojem informací o známých i opomíjených biblických postavách. Texty mohou posloužit i jako vhodná a přitom přístupná pomůcka pro praktikování lectio divina.

Karmelitánské nakladatelství
Brož., 135x205 mm, 336 stran, 299 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NA PŘÍMLUVU PANÍ ZDISLAVY

Sestavil Zdeněk Cyril Fišer • Ilustrace S. M. Česlava Talafantová OP, Milivoj Husák, Helena Pražáková, Miloš Koutecký, Sabina Kratochvilová, Zdirad Čech, prof. Mervart

Vyprávění o různých vyslyšeních na přímluvu sv. Zdislavy. Jde o události, které sice nejsou oficiálně církví potvrzeny, ale dokumentují zdislavskou úctu mnoha věřících i v dnešní době.

2. vydání, v nakladatelství Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství 1. vydání • Brož., A5, 82 stran, 89 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P. P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1